

In memoriam Louis Bouwmeester. Met 12 foto's. — Het Nederlandschebelang in West-Indië. Met vele interessante kieken. — Een nieuw zesmeterjacht te water gelaten. — Een belangrijke demonstratie met het uitzetten van reddingsbooten.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

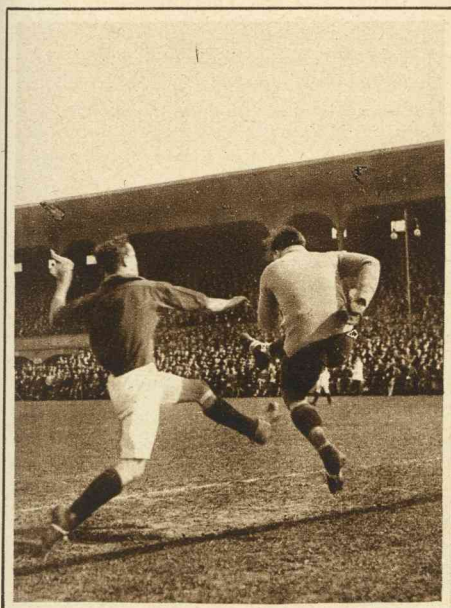
PANORAMA

No. 45 (19) 12DE JAARGANG
6 Mei 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

NEDERLAND-BELGIË 5-0

Voor een uitverkocht stadion, ongeveer 35000 meer dan enthousiaste toeschouwers, heeft Zondag 1.1. te Amsterdam de voetbalwedstrijd Nederland—België plaats gehad, die door de onzen met 5—0 gewonnen werd. — Hierboven: links: De Bie in actie. Midden: de Nederlandsche ploeg, die zeldzaam fraai spel te zien gegeven heeft. Rechts: Een interessant spelmoment.

De Belgische doelvorderder De Bie verwerkt een der vele hollandsche ballen.

De Bie zit naast de bal.

Voor het hollandsche doel.

De hollandsche doelvachter v. d. Meulen op zijn hoede.

Het uitgelaten publiek geeft op enthousiaste wijze zijn vreugde over het eerste hollandsche doelpunt te kennen.

HET NEDERLANDSCHE BELANG IN WEST-INDIË

I.

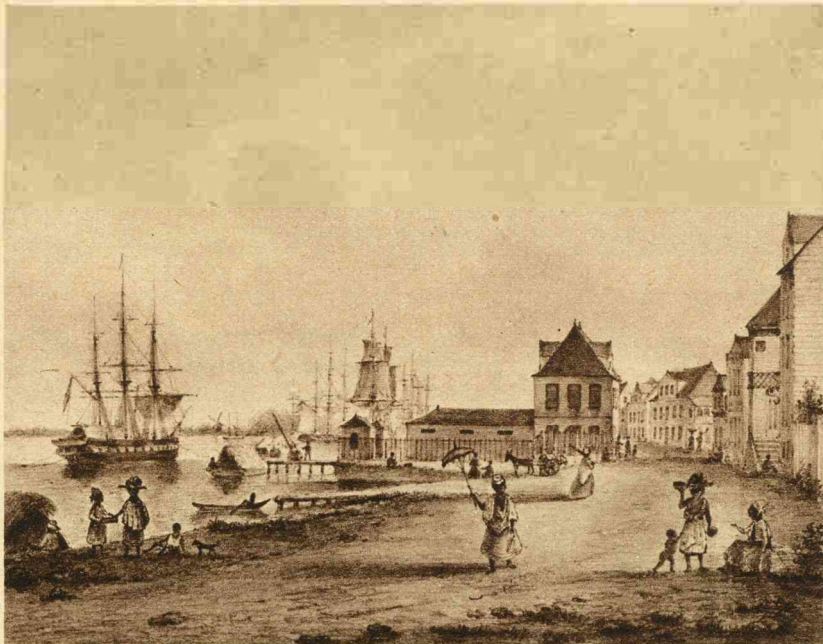

e groote en kleine handelslichamen, die in onze West-Indische koloniale gebieden belangen hebben, hebben zich korten tijd geleden in een Ondernemersraad voor Suriname vereenigd, zulks op instigatie van de zooveel grootere ondernemingen, betrokken bij Oost-Indië, en ook zij hebben tot hun leidsman gekozen Prof. M. W. F. Treub, die wel getoond heeft van de groote beteekenis, die de koloniale betrekkingen voor Nederland hebben, te zijn doordrongen en ook... anderen te kunnen doordringen. Een bericht als dit, schoon voor velen in Nederland van geen directe beteekenis, doet den gemiddelden Nederlander weer eens zien, dat er banden met West-Indië bestaan, die eens van overwegende beteekenis waren, en nog altijd van heel wat meer beteekenis zouden kunnen zijn, indien daaraan maar meer en regelmatigere aandacht werd geschonken!

Inderdaad, West-Indië, gelijk men het tengevolge van de „vergissing”, door Columbus begaan, is blijven noemen, heeft in den loop der zeventiende eeuw voor Nederland groot belang gekregen. Ja, een oogenblik scheen het als zou dit belang zelfs het pasgeborene der O. I. Compagnie overschaduwen. (Nauwelijks twintig jaren, nadat uit de verschillende „Compagnieën van Verre”

deze O. I. Compagnie was opgericht, slaagde de volhardende Antwerpsche koopman Willem Usselinx erin om octrooi te verkrijgen voor eene West-Indische Compagnie. Reeds in 1593 waren ondernemende zeelieden uit Enkhuizen naar de z.g. „wilde kust” van Guayana gevaren om er tusschen de monden van de Orinoco en de Amazone het goudland te zoeken, dat daar, naar de berichten luiden, moest zijn. Later werden tochten ondernomen naar het land, door den Engelschen reiziger Hudson ontdekt, en naar Brazilië; maar tengevolge van het Twaalfjarig Bestand moesten de Spaansche landen worden ontzien. Daarna echter gaven heeren Staten hun toestemming tot de vestiging der West-Indische Compagnie, die al spoedig een nieuwe macht in den Staat werd. In 1623 werd San Salvador, de hoofdstad van Brazilië, veroverd; in 1628 slaagde Piet Hein erin, de zilvernen vloot te vermeesteren. Later verkreeg de Compagnie bezittingen op het eilandje Manhattan, hetwelk het uitgangspunt werd voor Nieuw-Amsterdam en Nieuw-Nederland. Weer later werd Guayana veroverd, de voet reeds gezet op Curaçao. Een gedeeltelijke bloeitijd voor de West-Indische Compagnie was zeker het gouverneur-generaalschap van Joan Maurits van Nassau, den bouw van het Maurits-huis te 's-Gravenhage, die onder zijn bewind de verschillende bezittingen in West-Indië vereenigde. Maar ook hij kon niet verhinderen, dat „Heeren Negentien” te Amsterdam karig waren met de toe te zenden versterkingen. Zodoende slaagde men er niet in, San Salvador, kort na de verovering in 1623 verloren gegaan, opnieuw te veroveren; zodoende ging stuksgewijze geheel Brazilië voor ons verloren, terwijl later de Engelschen, mede tengevolge van den invloed hunner daar zetelende landgenooten, in Nieuw-Nederland binnendrongen, zoodat ten slotte deze zoo belangrijke volksplanting geheel voor ons verloren ging. Als men een blik werpt op de kaart van Amerika en bedenkt, dat zoo wel het tegenwoordige New-York als een groot deel van Brazilië hebben behoord tot de landen, die onder Nederland's invloed en leiding stonden, dan kan men ook bedenken, welke geweldige perspectieven daar, grootendeels tengevolge van natigheid en gierigheid der Heeren Negentien, zijn verloren gegaan. Met den val van het z.g. Recief verloor in 1654 de Compagnie haar laatste bezitting in Brazilië; slechts korten tijd daarna, bij den Vrede van Westminster in 1674, ging Nieuw-Nederland voorgoed aan Engeland over.

Onze tegenwoordige West-Indische belangen beperken zich thans — na verdere verliezen — tot Nederlandsch-Guayana of Suriname eenerzijds, deel van het Zuid-Amerikaansche vasteland; tot de groep eilanden, waarvan Curaçao het middenpunt vormt, onderdeel van de z.n. West-Indische eilanden of Antillen, anderzijds. In 1650 vestigde Sir Francis Willoughby, graaf van Parham — naar wien men wil, dat Paramaribo geheeten wordt — een kolonie aan de Suriname-rivier, waar

Gezicht aan den Waterkant te Paramaribo
(Naar een teekening uit ongeveer 1850).

hij al verscheidene Engelschen vond. Op de ontwikkeling der volksplanting oefenden de door de Franschen uit Cayenne verdreven Joden van David Nassy een gunstigen invloed

Amsterdam en Cornelis van Aerssen, heer van Sommelsdijk, ieder een derde der te betalen som overnamen, en met de Compagnie de „Geotroyeerde Sociëit van Suriname”

vernam, dat de Engelschen reeds Tabago en St. Eustatius hadden genomen, zond Zeeland een kleine vloot onder leiding van zijn admiraal Krijnssen, die in 1667 voor de Suriname verscheen, het toenmalige fort Paramaribo nam, de kolonie van levensmiddelen en munitie voorzag en Tabago en St. Eustatius heroverde. Bij den vrede van Breda in 1667 werd Suriname behouden in ruil voor het verloren gegane Nieuw-Nederland. De toestand intusschen, waarin de nieuw-verworven kolonie verkeerde, was niet erg gunstig. De oorlog had haar geheel uitgeput, en daarbij kwam nog de uittocht van 1200, meest Engelsche, volksplanters met hun slaven en goederen naar Jamaica.

De bestrijding der Indianen, vooral der krijshaftige Caraïben, die herhaaldelijk aanvallen op de plantages deden, werd daardoor moeilijker. Bovendien heerschte er aanvankelijk strijd over het bezit der kolonie. Zeeland wilde, aangezien het zijn vloot geweest was, die redding had gebracht, daarop rechten doen gelden. Eindelijk werd aan Zeeland zeker oppergezag toegekend, maar de voordeelen, die de kolonie afwierp, waren intusschen zoodanig verminderd, dat het in 1682 zijn rechten voor f 260.000 aan de West-Indische Compagnie overdroeg. Deze zag al spoedig in, welke lasten zij daardoor op zich genomen had, en het gevolg was, dat de stad

Gezicht op een Negerkamp. (Teekening uit ongeveer 1850).

uit, zoodat er in 1665 al 40 of 50 suikerplantages waren. De tweede Engelsche oorlog, in dat jaar uitgebroken, bracht ook West-Indië in rep en roer. Toen men in Nederland

dan bij de boschnegers of marrons, die in groepen herhaaldelijk de plantages overvielen en dan geduchte wraak namen over de ondervonden mishandelingen.

In de Parakreek. (Teekening uit ongeveer 1850).

In de tweede helft der achttiende eeuw was het met den voorspoed van Suriname gedaan. De onderlinge twisten ter plaatse hebben daartoe medegewerkt. Krijgstoerusting om de kolonie behoorlijk te beschermen, ook tegen Fransche en Engelsche aanvallen, werden door het ontbreken van geldmiddelen nagelaten, en het gebrek aan slaven tengevolge van mishandeling, ontvluchting en opstand was op vele plantages nijpend. Daarbij woedden menigmaal besmettelijke ziekten, als pokken en melaatschheid. Toen in den Amerikaanschen vrijheidsoorlog Engeland ons Nederland wilde straffen voor haar leveringen van krijgsmiddelen aan de Amerikaansche „opstandelingen”, werd het meerendeel der West-Indische bezittingen vermeersterd door een Engelsche vloot, maar Suriname en Curaçao bleven voorloopig behouden. De vrede van 1784 bracht wel rust, maar dat deed tot den innerlijken toestand der kolonie weinig af. Integendeel, deze bleef slecht, gelijk hij was, en ook het in de plaats van de Oost- en West-Indische Compagnie getreden comité voor de koloniale aangelegenheden kon daarin geen verandering brengen. Daarbij kwam nog, dat de naar Engeland uitgeweken Stadhouders Willem V zich in 1798 met een proclamatie tot de gezaghebbers in de Nederlandsche koloniën richtte, waarbij hij

Engeland als een bondgenoot aanduidde. Vandaar verwarring en onzekerheid, die het Engeland maar al te gemakkelijk maakten om later alle West-Indische bezittingen te nemen. Zij zijn gedeeltelijk bij den vrede van Amiens in 1802, maar voorgoed eerst later, in 1814, onder Nederlandsch gezag teruggekeerd.

De geschiedenis van Curaçao, middenpunt van de eigenlijke eilandengroep, die het Nederlandsch territorium in de Antillen uitmaakt, is evenmin onbelangrijk. In 1634 werd het door een smal deel onder Van Walbeek op de Spanjaarden veroverd. In de tijden van Lodewijk XIV hebben de Fransen tot drie malen toe getracht het eiland te vermeesteren, doch telkens tevergeefs; de tweede maal geschiedde het in 1677, en toen is een groot deel van de vloot van d'Estrées op de Aves-eilanden vergaan. De achttiende eeuw was voor Curaçao evenals voor het tot deze groep behorende St. Eustatius en St. Martin een tijd van grooten bloei, voornamelijk door het toenmaals z.n. lorrendraaien of den smokkelhandel met de Spaansche kolonisten van Zuid-Amerika. De stoutmoedige „Koentje Visser” verwierf zich daarbij een zoodanigen naam, dat hij de schrik werd van de Spaansche bewakers, en dat zijn naam zelfs in het Escuriaal werd genoemd. In 1795 brak er op Curaçao,

De haven van Curaçao. — In de verte het Schotlegat.

niet verbazen, dat men enkele malen achtereenvolgende pogingen heeft gedaan om een steenen baak te bouwen op het gevaarlijke Klein-Curaçao, waarin achtereenvolgende marine-officiëren zich hebben onderscheiden. Toen eenige Noord-Amerikanen tegen Portorico een aanval ondernamen, viel de aandacht op de onvoldoende verdedigingswerken van Curaçao en werden deze versterkt. Dat geschiedde onder den gouverneur K antzlaar, die later, toen het vasteland van Suriname met de eilandengroep van Curaçao werd vereenigd, het gouverneur-generaalschap uitoefende. Door zijn despotisch optreden was dit echter allermint in het belang der beide koloniën. Heel wat beter voldeed baron van Raders, eerst op Curaçao, later op Suriname, waar hij poogde den veldarbeid in eere te brengen, die, alleen door slaven verricht, als vernederend werd beschouwd, zelfs door kleurlingen en vrijgelaten negers. Van die tijden dateeren ook de eerste pogingen om tot kolonisatie in Suriname te komen. In 1851 ver-

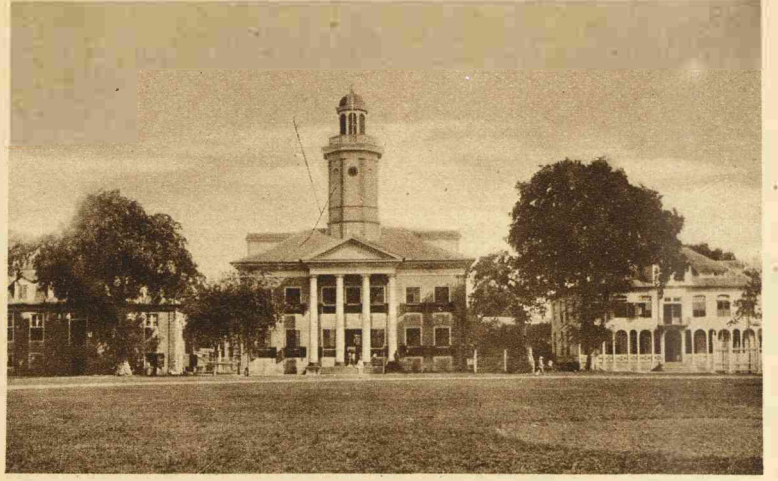
scheen eindelijk het langverwachte reglement op de behandeling der slaven; was ook daarin nog veel op de wenschen der eigenaars gelet, toch vond men het van zekere zijde te mild voor de onvrije bevolking. Werkelijke verbeteringen werden aangebracht in het muntwezen en in het belastingstelsel en niet minder van belang was de opheffing van het verbod om de producten anders dan naar Nederland uit te voeren. Eindelijk, in 1862, werd het wetsontwerp aanvaard tot opheffing der slavernij in onze West-Indische bezittingen, welke wet reeds het volgende jaar werd ingevoerd. De vroegere eigenaars der vrijverklaarden ontvingen een afkoopsom van 10 miljoen, waarvan slechts $\frac{1}{4}$ deel aan de rechtstreeksche kolonisten ten goede kwam, aangezien de meeste plantagehouders in Nederland woonden. Om hevige schokken, die de plotselinge vrijlating der negers kon hebben, te voorkomen, werden zij gedurende tien jaren onder staatstoezicht geplaatst, met verplichting als vrije arbeiders te werken. Van later dateert de zekere mate van zelfbestuur, die de koloniën ontvingen; de gouverneur werd voortaan bijgestaan door een Raad van Bestuur en door Koloniale Staten, terwijl ook de rechtspraak in beide gebieden groote verbetering onderging. De jaarwedden van de gouverneurs der beide

Sluis en steiger van Plantage Marienburg aan de Commewijne-rivier.

in navolging van San Domingo, een opstand uit onder de slavenbevolking, welke echter door militairen en burgerlijke cavaleristen vrij gemakkelijk werd bedwongen. Nog geen vijf jaren later moest het eiland worden verdedigd tegen de aanvallen van de Fransche Jacobijnen van Guadeloupe; de gouverneur Lauffer hield het verzet langen tijd vol, en toen hij tenslotte de onmogelijkheid ervan inzag, gaf hij zich niet over aan de Fransen, maar aan de Engelschen, die het in hen gestelde vertrouwen beantwoordden door dadelijk mede te helpen de Fransen te verdrijven. Bij den Vrede van Amiens kwam Curaçao korten tijd weer onder Nederlandsch gezag; toen daarna de oorlog met Engeland opnieuw uitbrak, had het herhaaldelijk te lijden van Engelsche aanvallen, en werd tenslotte door een viertal Engelsche schepen onder Sir Charles Brisbane genomen; deze maakte zich bij verrassing van het eiland meester, door te doen als trok hij zich terug en het oogenblik te kiezen, dat de op het eiland verschansten zich aan de Oudejaarsavondviering zetten. Toen het enkele jaren later, dank zij het tractaat van Londen, weer aan Nederland terugkwam, waren alle bronnen van welvaart opgedroogd.

De beteekenis van Curaçao ligt voor een groot deel in zijn uitnemende haven. Daarom kan het

Het Gouvernementsplein te Paramaribo. — Secretarie, Financiën en Hof van Justitie.

koloniën en de kosten der militaire bezetting werden ten laste van het Rijk gebracht, maar niettemin bleven de subsidies, zoowel voor Curaçao als voor Suriname, voortduren. Op Klein-Curaçao werd een vuurtoren geplaatst ten behoeve van de scheepvaart, maar groote dingen vielen in geen van beide koloniën voor. Zij vervolgden, zonder al te groote belangstelling van Nederlandschen kant, haar bestaan, en het feit, dat zonder eenigen hartstocht op te wekken, in den aanvang der twintigste eeuw in allen ernst, zij het ook van bepaalde zijde, het voorstel kon worden gedaan om de West-Indische koloniën maar te verkoopen, is wel tekenend voor de verhouding, waarin het Moederland langzamerhand tot deze was komen te staan.

De laatste tientallen jaren hebben daarin een verbetering gebracht, die, al is zij nog niet afdoende, toch wel in de goede richting wijst.

VROUWELIJKE MISSTAPPEN.

*Dat vele vrouwen tegenwoordig
Niet vast in hare schoenen staan,
Is logisch, want ze hebben laarsjes
Met circa twaalf-duims hakken aan.*

PADEN IN DEN TUIN

Het eigenlijke doel van de aanwezigheid van paden in een siertuin is, om den wandelaar de gelegenheid te geven de mooie plekken en aardige gezichtspunten van den tuin nader te bereiken. Daarom dient de route van de paden zich te richten naar de ligging der plantengroepingen en niet omgekeerd. Hoewel het aanzien van een tuin moet worden beheerscht door het karakter der beplanting en niet door de paden, vormen laatstgenoemde in den regel een factor, waaraan zeer begrijpelijk een overwegende zorg wordt geschonken.

De voornaamste eigenschap, waaraan een pad dient te beantwoorden is een voldoende hardheid, zoodat het prettig is het te bewandelen. De meeste paden bestaan uit een laagje zg. tuingrind, waaronder een laag puin of gestampte koolasch is aangebracht. (fig. 1). De hoofdzak bij den aanleg van een dusdanig pad is, dat de onderlaag voldoende hard en dicht is.

Gewoonlijk maakt men het midden eenigszins hooger dan de kanten, hetgeen een ongewenschte verzameling van regenwater voorkomt. Is het puin, dat voor de onderlaag gebezigd wordt zeer grof, dan doet men verstandig om daarboven nog een laagje fijn puin aan te brengen, waar-

door een gelijkmatiger en dichter bovenvlak wordt verkregen. In plaats van grind ziet men ook dikwijls schelpen of baksteengruis gebezigd. Een beter, doch duurder systeem vormt een vlakke laag gewone baksteen als onderlaag. (fig. 2). Ter bescherming van de graskanten aan weerskanten leenen zich bovendien deze baksteen bijzonder, waartoe men ze netjes langs deze kanten ingraaft, zoodat de bovennuiteinden gelijk komen met den bovenkant van de graszode. Deze methode geeft bovendien het voor-

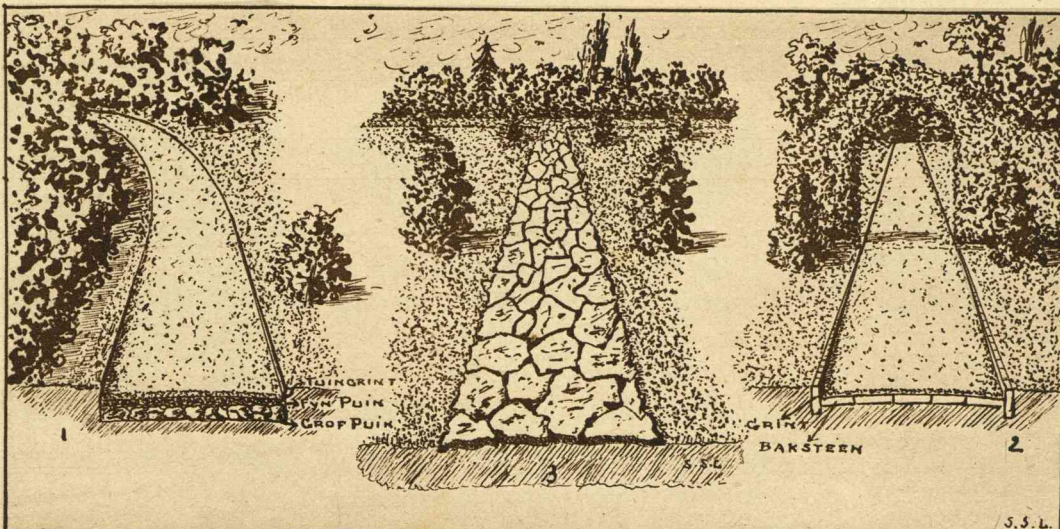
deel, dat ze het tijdroovende werk van het onderhoud van den graskant voorkomt en bovendien steeds de oorspronkelijke lijn van het pad intact bewaart.

Een derde systeem, dat steeds meer ingang vindt, vormen de tegels of natuursteen, welke het grind in de paden overbodig maken. Terwijl bij de grindpaden de grindlaag gewoonlijk plm. 4 of meer c.M. beneden het bovenvlak van den graskant ligt, bevindt zich het niveau der paden van tegels of natuursteen in den regel ietwat boven dat van het grasveld (fig. 3).

Bijzonder mooi en origineel zijn de zg. „flagstonepaden”, waarvoor groote, platte uit de natuur gehouwen steenen worden gebezigd (fig. 3). De bloementoonstelling te Heemstede biedt thans ettelijke voorbeelden van laatstgenoemde paden. Als na verloop van eenigen tijd na den aanleg de nieuwe tint van deze steenen eenigszins verveerd is en de tusschenruimten zich gevuld hebben met groene mossen, dragen dusdanige paden buitengewoon bij tot verhooging van het landelijk cachet van den tuin.

Een bijzonder mooi effect geven ook de paden van roode baksteentegels door het aantrekkelijk kleurencontrast, dat het rood dezer steenen vormt met het zachtgroene van het gazon. Wat ten slotte betreft de indeeling en het aantal der paden, betrachte men steeds een zoo groot mogelijk eenvoudig, beperke zoowel oppervlakte als aantal tot het strikt noodzakelijke en vermijde steeds den aanleg van overbodige paden.

S. S. L.

MEI *

Gedicht van
C. S. Adama van Schellema.

Muziek van
G. F. Tierie Jr.

Geestdriftig f.

Zang 1-2. Ver-lief-de Mei, Ver-lief-de wei, Ver-lief-de feestge-noo-ten! M'n groene spruit Ge-
Piano ff *f* *sf*

Ped.

crescendo *steeds een weinig versmelling*

bloemde bruid, Mijn glad-de jon-ge lo-ten! Ge-groet volk van den zo-mer-tijd! Uw troe-ba-doer, Uw
sf *sf* *sf* *crescendo* *stringendo*

riten *à Tempo*

feest-tamboer, Mint nooit een andre meid! 3. Een groene kuif, Een ei-er struif, Van paar-de-bloem en
riten *à Tempo*

grassen! Een schuimpastei van melk en ei En wolk en wa-ter-plassen! Ge-groet! het vet-te
f

steeds breder ff glorioso

maal vangt aan....., Uw troe-ba-doer, Uw drin-ke-broer, Uw mu-xi-kant zit aan!!
steeds breder ff riten *fff*

1) Verliefde Mei,
Verliefde wei,
Verliefde feestgenooten!
M'n groene spruit,
Gebloemde bruid,
Mijn gladde jonge loten!
Gegroet volk van den zomertijd!
Uw troebadoer,
Uw feesttamboer,
Mint nooit een and're meid!

2) Een bloesemboom,
Geschepte room,
In 't groen een roze zwijntje!
Een witte geit,
'n Boerenmeid,
In 't vat een zomervijntje!
Gegroet volk van de zonnenoen!
Uw troebadoer,
Ligt op de loer,
Naar d'eerste zomerzoen!

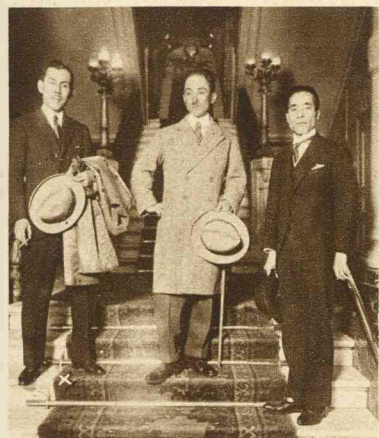
3) Een groene kuif,
Een eierstruif,
Van paardebloem en grassen!
Een schuimpastei
Van melk en ei,
Een wolk van waterplassen!
Gegroet! Het vette maal vangt aan,...
Uw troebadoer,
Uw drinkebroer,
Uw muzikant... zit aan!!

UIT HET VOLLE LEVEN

Het 12½-jarig jubileum der Hervormde Stadszending te Amsterdam.

Links: Een der lokalen der Stadszending aan de Jan Hanzestraat 52. Midden: de stichter der Stadszending, wijlen Ds. A. Voorhoeve. Rechts: Het uitleenen van boeken in het lokaal aan de Oosterparkstraat, waardoor een innig contact met de kinderen verkregen wordt.

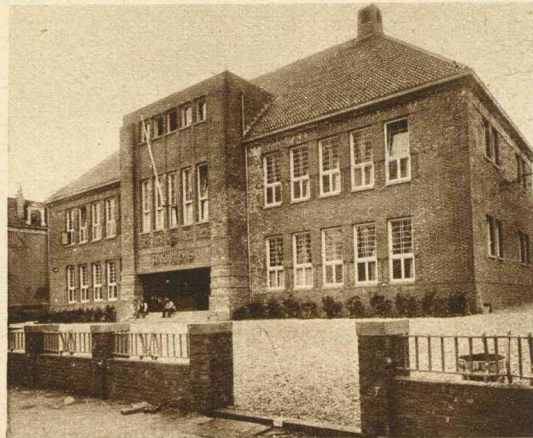
De Japansche Prins Asaka,

die incognito in ons land vertoeft, poseert voor onzen foto-correspondent in Hotel „Des Indes“ te 's-Gravenhage.

Tom Mix,

de bekende film-held, gedurende zijn triomftocht door Amsterdam op Zaterdag 25 April.

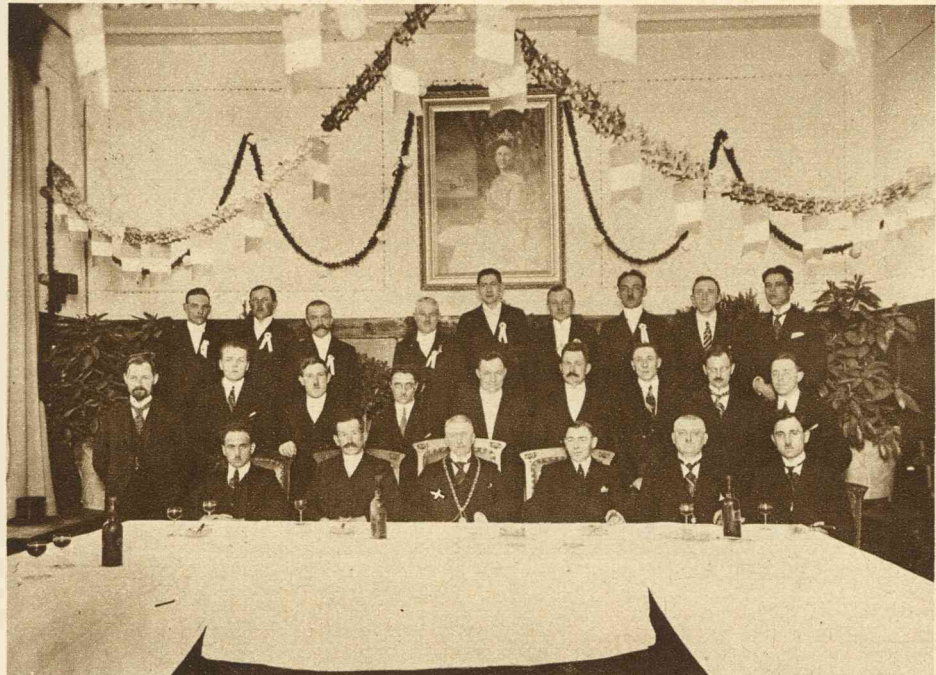
De nieuwe R.K. H.B.S. te Arnhem.

Dinsdag 28 April opende de Inspecteur bij het M. O., de heer G. Bolkestein, officieel de nieuwe R.K. H.B.S. aan den Velperweg te Arnhem.

De Britsche belastingen.

Minister Churchill, de Engelsche minister van Financiën, die bij het indienen van zijn begroting in het Lagerhuis het invoeren van den gouden standaard en verlaging der belastingen aankondigde.

Een dertigjarig burgemeesters jubileum.

Zaterdag 25 April was het 30 jaar geleden dat de heer M. Quadflieg werd benoemd tot burgemeester der gemeente Schaesberg (L.). — De burgemeester (X) temidden van zijn raadsleden en het bestuur der huldigingscommissie.

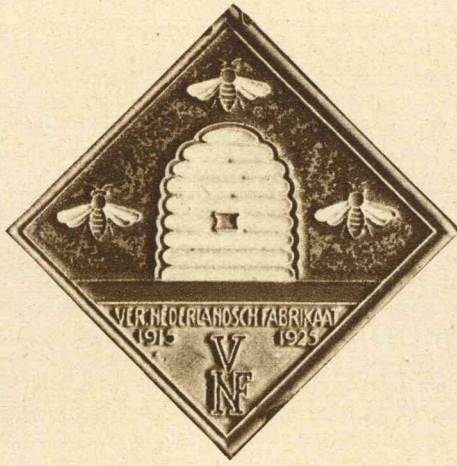
De tentoonstelling van „Ons Huis“

werd de vorige week Zaterdag in het Stedelijk Museum te Amsterdam in het bijzijn van burgemeester de Vlucht geopend. Eerste rij, v.l.n.r.: Mej. v. Asperen, directrice van „Ons Huis“, Mevr. de Vlucht, burgemeester de Vlucht, de heer E. Polak.

De heer Dommering terug in ons land.

De vorige week Dinsdag arriveerde te Arnhem de wereldkampioen biljarter, de heer Dommering. De ontvangst had op feestelijke wijze plaats. (1) De heer Dommering, (2) de heer de Monchy, burgemeester van Arnhem.

Het 10-jarig bestaan der Vereeniging „Het Nederlandsch Fabrikaat“.

De tegel, die ter gelegenheid van het jubileum dezer nuttige vereeniging wordt uitgegeven.

Willem Mengelberg terug in ons land.

De vorige week arriveerde de heer Willem Mengelberg, na zijn tournee door Amerika, weer in ons land. — De ontvangst op het Centraal-station te Amsterdam.

EIND GOED, AL GOED

Hans zag er gelukkiger uit dan ooit. Heel zijn gezicht lachte.

„De baas heeft je zeker aangeboden in zijn plaats directeur te worden of zoiets?” vroeg zijn vriend Dick hem.

De glimlach op Hans' gezicht werd nog breder. „Vanavond ga ik kennis maken met een meisje, Dick,” zei hij ter verklaring van zijn buitengewoon gelukstoestand. „Ze komt iederen avond in „Riche”. Ze is niet alleen bijzonder knap, maar ze heeft het mooiste haar dat je ooit gezien hebt. Als je je koper voorstelt, dat schittert en glanst in de zon, heb je er een gering idee van.”

„Met andere woorden: ze is rood!” zei Dick resoluut.

„Ik wil niet verhelen,” ging Hans voort, zonder acht te slaan op de wel eenigszins hatelijke opmerking van z'n vriend, „dat ik van het eerste oogenblik af, dat ik haar zag, voelde dat er een keerpunt in mijn leven was gekomen.”

„Hoe lang ken je haar?”

Even fronste Hans zijn voorhoofd en verdween zijn gelukzalige uitdrukking. „Kennen,” zei hij, „is niet bepaald het woord. Eigenlijk ken ik haar nog niet, dat is te zeggen, eh... ik heb haar nog nooit gesproken, maar ik zie haar bijna iederen avond in „Riche”, en...”

„Ik heb wel een half uurtje den tijd vanavond,” zei Dick, „ik zal er eens binnenlopen en je laten zien, hoe je zoiets moet aanpakken...”

„Je hebt geen schijn van een kans, ouwe jongen. Ze is veel te verstandig,” antwoordde Hans. En hij koesterde in geen enkel opzicht eenige vrees, toen hij des avonds naar „Riche” ging om er het meisje te ontmoeten, wier lieflijke verschijning — het was inderdaad een lief meisje — hem de laatste weken dag en nacht vervolgd had.

Toen hij haar eindelijk zag binnenkomen, staarde hij haar eenige seconden onafgebroken aan. Hij kon zijn eigen oogen niet gelooven. Hij was ontgaan, ontroerd... Het mooie koperkleurige haar was verdwenen... Ze had het laten bobby-en!

Hij was er over verontwaardigd. Het kwam niet te pas, vond hij!

„En ze heeft er spijt van, dat ze het heeft laten doen,” oordeelde hij, toen hij haar droevig-staande oogen en den zorgelijken trek om haar mondje zag. „Ik zal eens naar haar toegaan, en haar wat opvroolijken. Het is meteen een goede gelegenheid om het ijs te breken!”

Dapper stevende hij op haar tafeltje af.

„Ik geloof dat u wel eenige opbeuring noodig heeft,” begon hij op een manier die hij erg innemend vond, „nu u uw mooie haar heeft laten afknippen!”

Het meisje keek hem aan, en hij zag nu in haar oogen — ze had mooie, donker-bruine, sprekende oogen — meer verbazing dan droefheid.

„Heeft u het tegen mij?” vroeg ze, nu niet bepaald op een animeerenden toon.

„Ja, ziet u,” ging Hans een beetje aarzelend voort, „ik ben werkelijk verontwaardigd over het feit, dat u uw mooie haren zoo maar...”

Het meisje stond direct op en vroeg: „Kent u mij?”

„Eh... eh... neen, dat niet, maar...”

„Dan zullen we het hier maar bij laten,” zei ze, met een knikje van haar hoofd met de koperkleurige, bobbed haren, toen ze hem voorbij liep naar de cassa om haar rekening te gaan betalen...

Den volgenden morgen op kantoor vernam Dick de heele geschiedenis. Maar hij toonde heelemaal geen medelijden met Hans.

„Dat is waar ook,” zei hij, „daar denk ik nu pas aan. Ik ben gisterenavond ook nog even in „Riche” geweest. Het moet geweest zijn even nadat jij weg was. Ik heb je rood-harig kind niet gezien, maar ik heb wel dit onder een stoel gevonden.” Hij bracht een klein pakje uit zijn zak te voorschijn en haalde er een massa koperkleurig haar uit.

Hans' oogen werden groot van verbazing.

„Dat is van haar,” riep hij uit. „Het is haar haar! Ik herken het direct. Het is... het is erg aardig van je, Dick, dat je het mij wilt geven. Ik...”

„Dat zou je wel graag willen, niet? — Neen, joggie, ik zal die lokken zelf houden. Ik zal ze vanavond naar haar huis brengen. Haar naam en adres zaten in het pakje.”

Hans zuchtte. „Kijk eens,” zei hij, „als je genoeg neemt met een briefje van tien...”

„Ik denk er niet aan,” viel Dick hem in de rede.

„Maar... maar Dick, ik houd van het meisje...” zei Hans bijna smeekend.

„Dan is het maar het beste om te proberen haar zoo spoedig mogelijk te vergeten. Als ze werkelijk zoo aardig is als jij beweert, dan zal ik haar liever met haar kennis maken...”

„Maar mag ik dan niet even kijken hoe haar naam is en waar zij woont?”

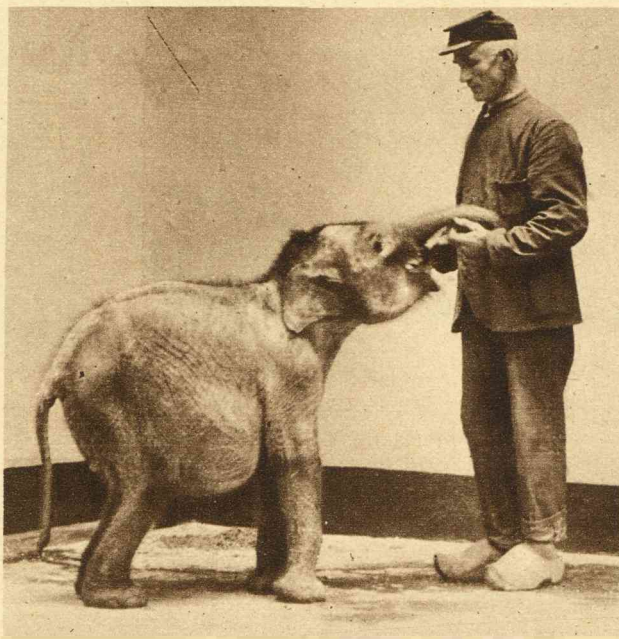
„Natuurlijk niet,” ketste Dick ruwweg het verzoek af. „Ik voel het als mijn plicht haar tegenover jou in bescherming te nemen.”

Hans kon den geheelen dag de vurigste pleidooien afsteken

over vriendschap, collegialiteit en nog meer van die verheven gevoelens, er hielp niets aan: Dick bleef onvermurwbaar.

Dien avond was er in „Riche” geen roodharig meisje te bekennen, ofschoon Hans ook vol hoop wachtte totdat het restaurant gesloten werd. Den volgenden morgen was Dick het eerst op kantoor en straalde van geluk.

„Ik ben je dankbaar, hoor, dat je mij op dat meisje attent gemaakt hebt,” zei hij tegen Hans. „Werkelijk, ze is veel

En aanwinst voor den Haagschen Dierentuin.

Betsy, het nieuwe olifantje, dat de vorige week zijn tenten in den Haagschen Dierentuin opsloeg.

aardiger en liever dan je wel denkt. Ze was vreeselijk dankbaar en we waren direct dikke vrienden. Het schijnt dat juffrouw eh... nu ja, voor jou juffrouw Onbekend, aan het tooneel is, en dat ze nu zoo'n beetje vacantie neemt, weet je. Ik ben gezellig met haar uit geweest, en vanavond gaan we naar de bioscoop.” — „O!” riep Hans uit. „Werkelijk?”

„Ik heb haar nog verteld dat een vriend van me geprobeerd heeft in „Riche” kennis met haar te maken,” ging Dick voort, „maar ze scheen dat heelemaal niet ernstig opgevat te hebben. Ze moest er nog om lachen. „O,” zei ze, „is die mijnheer Grapjas een vriend van u?”

En 25-jarig jubileum.

De vorige week was Mr. J. N. J. E. Heerkens Thijssen, burgemeester van Schoten, 25 jaar lid van het bestuur der afdeling Haarlem van het Nederlandsche Genootschap tot Zedelijke Verbetering van Gevangenen. De jubilaris vervult thans de functie van voorzitter van het Genootschap. (1) Mr. Heerkens Thijssen; (2) Mevrouw Heerkens Thijssen.

Hans liep naar zijn plaats en bloosde geweldig. Dus het meisje had hem „Grapjas” genoemd. Een akelig gevoel kroop in hem omhoog. En de geringe hoop, die hij des morgens nog gehad had, dat Dick hem maar wat op zijn mouw spelde en niet met het meisje uit moest, verdween als sneeuw voor de zon, toen zijn vriend 's middags met een nieuwe das om verscheen. Dick gaf nooit noodeloos geld uit.

„Wat een meisje!” riep hij opgetogen uit den volgenden morgen zodra hij Hans zag. „Je kunt je er geen idee van vormen! Kerel, kerel, wat is daarmee je neus voorbij gegaan! We noemen elkaar nu al bij onzen voornaam!”

Van dit oogenblik af leed Hans onuitsprekelijk.

Er was geen enkele hoop meer voor hem, maar het gelukte hem toch niet het meisje met de koperkleurige haren uit zijn gedachten te verdrijven. Hij ging niet meer naar „Riche”, omdat hij wist, dat ze iederen avond met Dick uitging.

En Dick bleef even vroolijk en opgeruimd. Het was dus duidelijk, dat alles ging zooals hij zich wenschte. Ja, hij was zelfs zoo goed gehumeurd, dat hij Hans het plezier deed met zijn zuster uit te gaan op een avond dat het meisje met de koperkleurige haren verhinderd was. Hans' zuster was eenige dagen over, en daar Hans laat op kantoor moest werken, had Dick bereidwillig op zich genomen haar een avond te vergezellen...

Twee dagen later kwam hij op kantoor met een gezicht, dat zeven weken ruw weer voorspelde.

„Je moet me eruit helpen,” zei hij tegen Hans. „Juffrouw Onbekend heeft me gezien met je zuster en nu wil ze niet

gelooven dat ik het gedaan heb om jou te plezieren. Ze was woedend en zei dat alles tusschen ons uit was. En hoe meer ik moeite deed het haar uit te leggen, des te boozter ze werd.” Hij legde een hand op Hans' schouder. „Misschien wil je vanavond even met me meegaan en verklaren dat ik met je zuster was?”

Hans straalde van plezier.

„Je hebt je verdiende loon, en nu kom ik aan de beurt,” zei hij. „Dat meisje is veel te goed voor jou, en het zou werkelijk ten hemel schreien, als ik moeite deed jullie te verzoenen.”

De zon was weer opgegaan voor Hans. Nu het meisje met de koperkleurige haren niet meer met Dick uitging, zou ze wel weer in „Riche” komen, dacht hij.

Nadat hij den geheelen dag de smeekbeden van zijn vriend had genegeerd, ging Hans dien avond naar „Riche” en werkelijk... hij zat er nog geen kwartier of het meisje kwam binnen.

Nimmer te voren had zij hem zoo lief toegeschenen. Zijn hart sprong op van vreugde nu hij haar weer terug zag, maar tegelijk voelde hij een stekende pijn, want ze zag er erg ongelukkig uit.

Direct begreep hij wat het was. Ze moest ten slotte veel van Dick gehouden hebben.

„Ik zal het wel moeten doen,” mompelde hij. „Ik zou graag zelf... maar ik kan toch niet goed zien dat ze verdriet heeft om Dick... Ik zal haar de zaak maar uitleggen...”

Met eenmaal stond hij op en liep naar haar tafeltje. „Ik weet dat u mij onlangs heeft... eh... heeft... afgewezen,” begon hij toen ze opkeek, „maar ik heb een goede reden om u nu aan te spreken. Wilt u even naar mij luisteren?”

„Ja,” mompelde zij.

„De kwestie is deze,” zei hij, een stoel nemend. „Ik was niet van plan Dick te helpen, maar ik voel nu dat ik het wel doen moet. Het was heusch mijn zuster met wie u hem een paar avonden geleden gezien hebt. Hij had haar op mijn verzoek meegenomen, en hij heeft haar sinds dien tijd niet meer gezien, want ze is weer terug naar huis. Dick...”

„Wacht eens even,” zei het meisje, dat erg verrast keek. „Ik ken niemand die Dick heet...”

Hans keek haar verbaasd aan. „Maar u is toch het meisje aan wie Dick het haar heeft teruggebracht? Ik wist dat het van u was, en hij vond uw naam en adres in het pakje...”

Het meisje was geheel verbouwereerd. „Ik heb inderdaad mijn haar verloren, nadat ik het had laten knippen,” zei ze. „De kapper zei me, dat een tooneelspeelster zulk haar wilde hebben als ik had, en dat zij er een goeden prijs voor wilde betalen. Hij gaf mij haar naam en adres, en ik deed het briefje in het pakje, waarin mijn haar zat. Dien avond, toen u mij aansprak, heb ik het inderhaast vergeten en het hier laten liggen, maar ik heb er nooit meer iets van gehoord...”

„Hoe kan dat?!” riep Hans verbaasd uit.

„Wilt u me niet zeggen wat er met mijn haar gebeurd is?” vroeg zij.

Hans vertelde haar zooveel hij in zijn belang vond om te vertellen. Het was hem nu duidelijk dat Dick, die het meisje nooit gezien had, steeds in de veronderstelling had verkeerd, dat de actrice, met wie hij vriendschap had gesloten, het meisje was, waarover Hans had gesproken. En wat meer was: hij had die geschiedenis van „mijnheer Grapjas” uit zijn duim gezogen om hem te plagen, en hem van elke toenadering tot het meisje af te houden.

„Wat ik niet kan begrijpen,” zei Hans ten slotte, „is, waarom het meisje van Dick niet vertelde dat het haar eigen haar niet was, toen hij haar het uwe bracht?”

Het meisje glimlachte.

„Ze zal het niet de moeite waard gevonden hebben, denk ik,” zei ze. „Ze heeft uw vriend blijkbaar direct graag mogen lijden, en het zou misschien de romance verstoord hebben als ze hem bekend had dat

het niet haar eigen haar was... denkt u ook niet? Maar tusschen twee haakjes: u zult toch in ieder geval proberen de zaak tusschen hen in orde te brengen?”

Hans knikte slechts. Zijn gedachten waren ergens anders.

„Ik weet zeker, dat u het doen zult.” Ze keek hem nadenkend aan. „U moet een heel goed vriend van hem zijn, dat u nog wilde proberen de kwestie voor hem in het reine te brengen nadat ik u zoo had... behandeld.”

„Het was niet ter wille van Dick, dat ik naar u toekwam,” hakkelde hij. „U zag er zoo treurig uit vanavond. Ik dacht dat u om hem verdriet had, en... enfin, wat ook mijn eigen gevoelens waren, ik... ik wilde u in ieder geval gelukkig maken... liever dan aan mij zelf te denken.”

Hij had een erge kleur gekregen, en zij deed net alsof er ineens heel veel haast bij was om haar koffie uit te drinken.

„Ik geloof dat ik zoo treurig keek omdat ik zoo alleen ben,” zei ze. „Ik... ik heb er steeds spijt van gehad dat ik u zoo onhebbelijk behandeld heb dien avond.” Haar hoofdje met de mooie koperkleurige haren boog zich dieper over haar kopje. „Het is een bekentenis... evenals van u. Ik... ik kwam hier vanavond in de hoop dat u... weer tegen mij zoudt spreken...”

„Beteekent dat,” stamelde Hans, „dat... dat we vrienden kunnen worden?”

„Waarom niet?” vroeg ze zacht.

En plotseling, toen haar lachende oogen de zijne ontmoeten, was het Hans alsof hij haar reeds jaren kende...

(Vrij naar het Engelsch.)

IN MEMORIAM LOUIS BOUWMEESTER

GEB. SEPT. 1842 — OVERLEDEN 28 APRIL 1925

Ofschoon reeds geruimen tijd verwacht, is de tijding van Louis Bouwmeester's verscheiden op Dinsdag 28 April, toch als een geweldige schok door geheel ons land gegaan. De ontroering en deelneming waren algemeen, toen bekend werd dat de groote, begenadigde kunstenaar zijn laatste strijd gestreden had, en de dood een einde had gemaakt aan zijn ongeëvenaarde acteursloopbaan.

Als een herinnering aan den genialen grootmeester van het tooneel, moge hieronder een terugblik op de roemrijkste periode zijns levens volgen.

Nooit heeft Louis Bouwmeester meer het geniale van zijn kunst getoond, dan in de laatste jaren van zijn eerste periode bij de Koninklijke Vereeniging „het Nederlandsch Tooneel." En wanneer deze jaren bekroond werden, eerst met het ridderchap in de Orde van Oranje Nassau en daarna met 't spelen van den „Shylock" in het Théâtre Français te Parijs, dan was dit een welverdiende hulde aan zijn machtig talent.

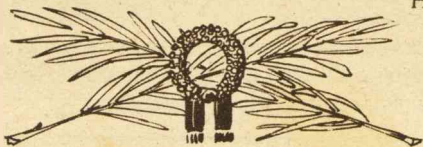
In deze periode vallen enkele zijner schitterendste creaties, die niet nalieten een indruk te wekken bij het kunstlievend publiek in Nederland, dat hij gerekend mocht worden onder de allergrootsten ter wereld, boven een Possart, boven een Mourret-Sully, die, hoe groot ook hunne kwaliteiten als tooneelspeler waren, het groote diep-menschelijke misten. En juist dit was Bouwmeesters macht, niet het uiterlijk vertoon in gebaar en mimiek — neen, het geven van het innerlijke wezen, zooals dat in de rol door den schrijver was gegeven. Nog zie ik Mourret-Sully met breede plastiek en groote stem den „Koning Oedipus" spelen; maar het diep-menschelijke van dezen ongelukkigen koning voelde men niet. Daartegenover stond Bouwmeester, die juist zoo diep ontroerde, omdat hij den „mensch" Oedipus gaf, waardoor de groote ontroering over het publiek kwam en men meeleefde tot het laatste woord gesproken was. En nog sterker ontroerde zijn „Creon" in „Antigone". Zijn uitbeelden van den onverzettelijken wil van dezen vorst, zijn diepgevoelde smart bij het lijk van zijn zoon, ontzaglijk hooge uitingen van Kunst waren dit, en het Grieksche treurspel, zoo gespeeld, leefde op als in de dagen van zijne Grootmeesters. Nog machtiger echter was zijne creatie van Richard III van Shakespeare, die misschien wel de beste was, ooit door hem gegeven. Niemand zal ooit bij machte zijn zich zoo geheel in deze rol kunnen inleven als hij deed. Geen trucs ook hier, geen valsch pathos, die zoo dikwijls bij het publiek ingang vinden — alleen een zuiver menschelijke weergave van den wezinwekkenden koning, die door Shakespeare zelf geteekend werd met de woorden: „Ik ben mijzelf alleen".

Tusschen deze drie meesterlijke, neen geniale creaties staan andere, ook in deze periode, die den kunstenaar gelegenheid gaven menschen van zoo verschillende karakters voor ons te tekenen en ons mee te doen leven in hunnen zielstoestand. Vooreerst „Voerman Henschel" (1897) de eenvoudige goedhartige mensch, door de omstandigheden tot den zelfmoord gedreven, welk stuk bij de eerste voorstelling aan het slot een grootsche ovatie voor hem werd; „Herodes", met welke rol hij in 1901 z'n veertigjarig jubileum vierde, „Lodewijk XI," misschien een verbeterde reprise, maar nu zoo groot van conceptie, dat het publiek in extase geraakte. En eindelijk zijn komische creaties als „Sancho Pancha" in Langendijk's „Don Quichote", zoo meesterlijk, zoo fijn van komische trekjes, een zoo prachtig geheel, dat het in den Stadsschouwburg donderde en daverde van den lach om dezen begenadigten kunstenaar, die een jaar daarna nog een „Antolycus" in „het Winteravondsprookje" van Shakespeare gaf, om nooit te vergeten en niet te evenaren.

Zoo, tot in zijn uiterste kunnen opgevoerd, kwam eindelijk de reis naar Parijs, die de onmiddellijke oorzaak was van het afsluiten dezer grootsche periode. En z'n succes daar als Shylock, z'n benoeming tot ridder in een Fransche orde, dit alles voerde hem ten verderve. Een kleinigheid in salarisregeling werd aangegrepen als aanleiding, de vriendelijke pers en valsche vrienden, die hun eigenbelang dienden, dreven dit alles en zijne zoogenaamde achteruitzetting bij de Fransche reis op tot een schokkende gebeurtenis en op 31 Augustus 1902 nam onze geniale kunstenaar afscheid van het gezelschap, waar hij de grootste triomfen had behaald van geheel zijn leven. En toen hij, na de voorstelling van „Madame Sans Gêne" de hem zoo bekende artistendeur van den Stadsschouwburg uitging, hilde de groote man.

Nu rust hij voor altijd, alleen in foto's kan het jongere geslacht nog al deze grootsche scheppingen zien en ik benijd mezelf tegenover hen, dat ik dat alles heb mogen aanschouwen, verheugd de Nederlandsche Tooneelspeelkunst nog te hebben gekend in zijn hoogste stadium.

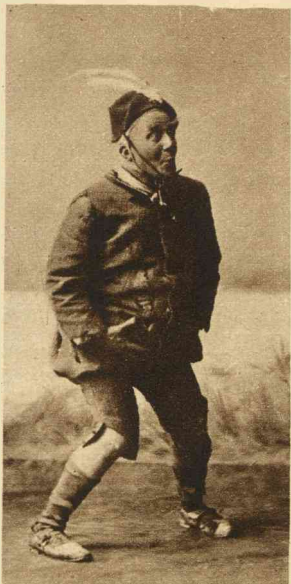
H a k a.

Louis Bouwmeester, naar een der jongste foto's.

Louis Bouwmeester op 24-jarigen leeftijd

Bouwmeester als Sancho Pancha in „Don Quichote" van Pieter Langendijk.

Bouwmeester als Danuet Heire in Ibsens „De Bond der Jongeren".

De groote acteur als Richard III in Shakespeare's gelijknamige stuk.

Bouwmeester als Antolycus in Shakespeare's „Winteravondsprookje".

Bouwmeester als Koning Oedipus.

Bouwmeester als Shylock.

HET MEISJE DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

23)

Dlotseling wekte een stem van buiten hem uit zijn gedachten op. Hij glimlachte, want hij hield van den eigenaar ervan. Hij stond op en amuseerde zich over hetgeen plaats vond. Daar was Hassan, zijn trouwe bediende met zijn smetteloos wit-en-roode fez op, die den weg versperde aan een jongen, resoluut uitzienenden man... Brandon, een van Trench's beste vrienden.

Zonder instructies van zijn meester, liet Hassan nooit iemand binnen. Hij bleef volhouden en weigerde zelfs een boodschap aan zijn meester over te brengen, daar hij hem dan in zijn arbeid zou storen. Brandon daarentegen werd ontzettend geïrriteerd.

„Och, loop naar de hel, Hassan!” riep hij uit. „Ik ga regelrecht naar binnen.”

Hassan ging geen centimeter uit den weg.

„Mijnheer heeft het heel erg druk,” hield hij vol. „Is bezig een Engelschen roman te schrijven, en mag door niemand gestoord worden. Dit is nadrukkelijk aan Hassan gezegd, omdat hij anders gestraft zal worden.”

Brandon barstte thans in lachen los, daar hij inmiddels Trench op den drempel ontdekt had.

„Het is in orde, Hassan,” zei zijn meester. „Ik werk vanmorgen niet meer. Mijnheer Brandon blijft bij mij lunchen. Kom maar binnen oude jongen. Ben je met verlof?”

„Maar een week... en die is morgen om. Ik logeer in het Shepherd Hotel.” Brandon nam plaats in een diepen leunstoel, en keek om zich heen.

„Het is hier verrukkelijk koel. Hoe staat het met het boek? Ik ben bang, dat ik je stoorde. Ga je me de deur weer wijzen?”

Trench wierp een blik op de onbeschreven bladzijden van zijn manuscript.

„Natuurlijk doet het me genoegen, dat je gekomen bent, en ik was heusch niet aan het werk daar ik eenvoudig vandaag niet in de stemming ben.”

„Wat is er aan de hand, kerel?”

„Ik kan niet schrijven.”

„Wie zou dat wel kunnen bij een temperatuur van negentig graden in de schaduw. Waarom houd je er niet mee op vandaag? Komt het wel eens meer voor, dat je geen inspiratie kunt vinden?”

„Om je de waarheid te bekennen, zelden.”

Brandon knikte meewarig.

„Ik kan me precies voorstellen, hoe jullie schrijvers voelen. Ik heb eens zelf geprobeerd een verhaal te schrijven over hetgeen ik in Mesopotamië ondervond. Ik moest uitkomen in een letterkundigen wedstrijd. Groote goedheid! Toen ik begon dacht ik voldoende stof te hebben om er een heel boek mee te vullen, doch nadat ik vijf honderd woorden had neergeschreven, wist ik niets meer te zeggen. Ik had alles verteld, wat ik te beweren had, en het moest notabene een schets van vijf duizend woorden worden. Ik zag er gewoonweg geen kans toe, want ik had het gevoel, alsof ik geen hersens meer bezat. Je moet wat afleiding nemen, kerel, en dan gaat het later weer zooveel te beter. Ga met mij vanavond in Shepherd dineeren. Ik zal je daar aan een meisje voorstellen, zóóiets verrukkelijks als je nog nooit in je leven gezien hebt. O, dat is waar ook, ik vergat, dat je totaal niets om vrouwen geeft. Je schrijft liever over ze, dan dat je er een in je armen neemt. Heb je zulk een intense minachting voor het schoone geslacht?”

„O, nee, heelemaal niet. Ze vervelen me alleen maar zoo gauw. Dat is alles.”

„Maar ik geef je de plechtige verzekering, dat het meisje, waarover ik het zoeven had, dit allermint zal doen. Integendeel, ze is als champagne, die je opwekt. Als ik een artiest was, dan zou ik haar willen schilderen, of als mij de gave van schrijven geschonken was, maakte ik een boek over haar.”

„Je bent zeker al erg verliefd op haar, is het niet?” veronderstelde Trench.

„Ja, dat kan ik niet ontkennen, doch er bestaat geen hoop voor me, want ze is een van de koudste vrouwen, die ik ooit gezien heb. Er is totaal niets sentimenteels aan haar. Eerst wekt ze alle mogelijke romantische dingen bij je op en dan lacht ze je uit. In haar manieren doet ze heel veel aan een jongen denken, en je kunt aan alles merken, dat ze gewend is op zichzelf te passen.”

„Logeert zij daar heelemaal alleen?”

„Ja. Ze heeft natuurlijk wel vriendschap gesloten met een paar menschen, doch ze is er zonder familie of chaperon.”

„Maar hoe heeft ze het verzonnen om in dit jaargetijde naar Caïro te komen?” vroeg Trench verbaasd.

„Om zich te amuseren, zegt ze. Ik veronderstel, dat ze geld heeft, want ze doet precies, wat ze wil. Ze is op end' op een moderne jonge vrouw.”

„Denk je, dat zij nog erg jong is?”

„Ongeveer twintig, vermoed ik. Ze is verrukkelijk! Ik weet zeker, dat ze je heelemaal zal opmonteren, en dat je binnen een half uur, als je thuiskomt, je boek afgeschreven hebt. Ze is een type vrouw, dat geen enkele man kan negeren. Eerst kijk je naar haar, omdat je het eenvoudig niet laten kunt... daarna wil je graag kennis met haar maken, en als dat gebeurd is, ben je tot over je ooren op haar verliefd. Natuurlijk heeft ze niets van me willen weten, en ik zal het ook wel te boven komen. Ik weet echter zeker, wanneer ik oud ben en eens nadenk over alle mooie meisjes, die ik in mijn leven ontmoet heb, dat haar gezichtje het duidelijkst voor mijn geest zal verschijnen. Ze doet je denken aan een teekening van Barribal. Soms zijn haar oogen grijsblauw en dan weer groen; ze heeft een tint als melk en rozen, en roodbruin haar. Verder bezit ze het liefste,

„Natuurlijk ben ik dat niet vergeten en ik vind het buitengewoon prettig U weer te ontmoeten.”

„Is het niet grappig?” ging Tilly voort. „Ik heb mijnheer Trench verleden jaar hoogstens een half uurtje in Londen gesproken.” Ze wendde zich thans tot Brandon, die heel verbaasd stond, dat deze beide menschen elkaar reeds kenden. „Ik zat te lunchen met een vriend en hij maakte me attent op den beroemden schrijver Trench. Toen ben ik doodkalm op hem toegestapt, en begon met hem te praten. Danst U, mijnheer de auteur van „Diavaleen”? vroeg ze op een onweerstaanbare manier. „Ze spelen op het oogenblik de „Blues” en ik kan mijn voeten eenvoudig niet stilhouden. Kapitein Brandon, dat meisje in het rose dicht bij den muur kijkt me aan, alsof ze me wel zou willen vermoorden. Het is Uw dans met haar, en U schijnt het heelemaal vergeten te hebben.”

Er kwam een schuldige uitdrukking in Brandon's oogen, want hij scheen zich reeds eenigszins te troosten met het bewuste persoontje in het rose. Hij haastte zich zijn verontschuldigen te maken, hierdoor Tilly en Trench alleen achterlatend.

Even ontstond er een stilte, welke gewoonlijk komt, wanneer twee menschen, die elkaar betrekkelijk vreemd zijn, tegenover elkander staan, hoewel ze eigenlijk reeds heel veel van elkaar afweten.

„Ik ben niet zoo erg dol op dansen,” antwoordde Trench ten slotte. „Zullen wij buiten gaan zitten? Kan ik een sjaal voor U halen?”

„Alright,” stemde ze toe. „Nee, een sjaal is niet noodig, want ik heb er al een bij me.” Ze sloeg een doekje om haar schouders, en ze liepen den tuin in.

Trench wees op een bank te midden van dichte palmboomen.

„Laten we de volgende probeeren, als U er niets op tegen heeft,” zei ze. „Ik denk, dat die bank, daar bij die palmen betooverd is, want sinds ik naar Egypte kwam, heb ik daarop vijf liefdesverklaringen moeten aanhooren. Niet, dat ik verwacht, dat U de zesde zult afsteken, maar ik wilde graag verstandig en rustig met U kunnen spreken, en als ik daar zat, zou ik alleen aan grappige dingen moeten denken. Is het hier niet prachtig?” Ze slaakte een zucht van verrukking.

„Ik ben blij, dat U het waardeert, maar U heeft ook nog het groote voordeel van Uw jeugd,” antwoordde Trench. Hij dacht er over, hoe mooi ze er in het maanlicht uitzag. Er ging een myste-

rieuse charme van haar uit.

„Het komt niet alleen, omdat ik jong ben,” haastte het meisje zich te antwoorden. „Ik geniet op het oogenblik zoo van het leven, omdat ik eindelijk het tooneel heb kunnen verlaten, en ik mijn grootsten wensch, namelijk hier te komen, vervuld heb gezien. Ik heb een legaat gekregen, groot vijf honderd pond. Toen kocht ik onmiddellijk een grooten voorraad mooie kleeven, en hier ben ik. Alleen heb ik twee groote vergissingen gemaakt: ik ben in het warme jaargetijde gekomen, dus in een tijd, dat de Methusalems hier niet vertoeven, en ik heb me misrekend in de piasters. Ik ben bang, dat mijn geld niet toereikend zal zijn tot den winter, zoodat ik mijn ouden, rijken man misloop. Zal dat niet atschuwelijk zijn?”

„Laat me eens even nadenken, want ik ben bijna vergeten, wat Uw planhen eigenlijk waren,” trachtte Trench zich te herinneren. „Ze hadden geloof ik iets te maken met een huwelijk, nietwaar?”

„Juist, ik ben opzettelijk hierheen gekomen om een ouden, rijken man te zoeken, die me goed verzorgd zal achterlaten. Geloof U me niet?”

Trench had moeite zijn ernst te bewaren. Ze scheen nog even openhartig te zijn als toen hij haar voor het eerst ontmoet had. Zijn vriend Brandon had volkomen gelijk gehad: de inspiratie was geheel teruggekeerd en hij kon onmiddellijk zijn boek vervolgen.

„Ik dacht, dat U misschien dat idee hadt opgegeven,” zei hij.

„Zooiets doe ik nooit,” verklaarde Tilly. „Ik geloof, dat als je eenmaal plannen gemaakt hebt, je die tot elken prijs moet doorvoeren. Het is echter erg jammer, dat er op het oogenblik geen enkele rijke Methusalem in het heele hotel te vinden is. Ik denk, dat zij door de hitte zouden bezwijken.”

„Maar... als U toch zooveel aanzoeken van jonge mannen hebt gehad...”

(Wordt vervolgd).

Een niet-alledaagsche gebeurtenis.

Te Zijpe (N.H.) is den 27en April een paartje in het huwelijksbootje gestapt onder zeer interessante omstandigheden. Op dien zelfden dag n.l. vierden de ouders van den bruidegom hun zilveren huwelijksfeest en zijn grootouders hun gouden. Bij deze merkwaardigheid komt nog, dat 25 en 50 jaar geleden in de rechte lijn van dezelfde familie ook zoodanige drievoudige huwelijksfeesten zijn gevierd. Links (in het midden) ziet men het zilveren bruidspaar P. Grin—M. Veugen, daarnaast het gouden paar H. Veugen—S. Schrieken (beiden 72 jaar), en rechts het jonge paar P. Grin Jr.—A. N. Struyf.

meest cynische mondje van de heele wereld. Niettegenstaande ze heel slank is, is ze volstrekt niet mager. Overdag doet ze je aan een kind denken, maar als je haar 's avonds aan het diner ziet in haar kostbare toiletten, dan lijkt ze op een sirene. Lieve hemel, wat zit ik te kletsen, is het niet?”

„Een klein beetje maar,” zei Trench lachend. „Dat jonge meisje schijnt je buitengewoon spraakzaam te hebben gemaakt.”

„O, ze zal jou inspireeren, dat weet ik zeker. Als je haar ziet, krijg je waarschijnlijk behoefte alles wat je geschreven hebt te verscheuren en een aparte geschiedenis over haar alleen te beginnen. Hoe zal je nieuwe werk heeten?”

Trench sloot zijn lessenaar.

„Voorloopig heb ik 't „Tilly Maakhaast” genoemd.” Brandon keek hem doordringend aan.

„Nee maar, dat is ook toevallig, kerel! Het bewuste meisje heet eveneens Tilly, maar hoe haar achternaam is, weet ik niet.” Hij zuchtte plotseling. „Ik ben bang, dat als dat bekoorlijke wezentje verliefd wordt, ze het alleen zijn zal op een man als jij, van een jaar of veertig, die heel rustig en bezadigd is.”

Op dat oogenblik trad Hassan binnen om te zeggen, dat de lunch gereed stond.

Oude bekenden.

„O, ja,” zei Tilly, „we hebben elkaar reeds vroeger ontmoet.” Ze lachte en trachtte hierdoor te verbergen, welk een diepen indruk het op haar maakte Wilfred Trench weer te zien. Ze was bang, dat zijn doordringende oogen zouden ontdekken hoe zenuwachtig zij was, een gevoel, waarvan zij zelden last had.

„Dit is onze tweede ontmoeting,” zei ze. „Herinnert U zich nog, dat wij elkaar in het Berkeley restaurant gesproken hebben?”

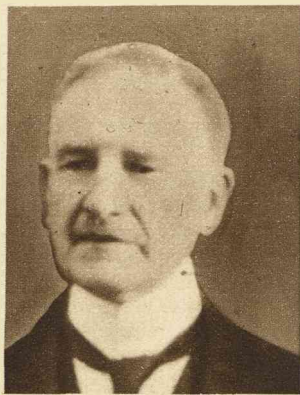
Trench's blikken rustten met welgevallen op het jonge meisje, hoewel er een eenigszins cynisch lachje om zijn lippen speelde.

Van Heinde en Verre

A. v. Lith.

Aan den heer A. v. Lith is op zijn verzoek met ingang van 14 Mei a.s. eervol ontslag verleend als burgemeester der gemeente Uitgeest.

Jhr. Mr. T. A. M. A. v. Huyma van Eysinga,

vierde 1 Mei l.l. zijn zilveren jubileum als burgemeester van Deventer.

Het echtpaar J. Klaver—A. Verlaan
te Purmerend, dat 7 Mei a.s. zijn 55-jarig
huwelijksfeest hoopt te vieren.

Arnold Spoel

Den 1en Mei l.l. was het veertig jaar geleden, dat Arnold Spoel werd benoemd tot leeraar aan het Kon. Conservatorium te 's-Gravenhage.

A. Schoenmakers.

De heer A. Schoenmakers, directeur van de Gemeentewerken te Venlo, vierde den 1sten Mei l.l. zijn 25-jarig jubileum als zoodanig.

De begrafenis van Louis Bouwmeester.

Links: de stoet vertrekt van af den Stadsschouwburg en begeeft zich onder de tonen der treurmuziek naar Bouwmeesters laatste rustplaats. Midden: Mevrouw de Boer-van Rijk die als slippendraagster fungeerde. Rechts: Jan Musch (1), Hunsche (2) en Warmelo (3) waren met vele acteurs en actrices opgekomen om hun grooten collega de laatste eer te bewijzen.

De begrafenis van Louis Bouwmeester.

Aan de groeve. Jhr. Feith (X), die de regeering vertegenwoordigde, herdenkt de buitengewone hoedanigheden van den overledene. (1) Theo Frenkel Jr.; (2) Mevrouw Theo Mann-Bouwmeester; (3) Theo Frenkel Sr. en (4) Wiesje Bouwmeester.

Een nieuw Zesmeterjacht.

De vorige week Vrijdag werd van de werf der firma G. de Vries Lentsch Jr. te Amsterdam het nieuwe Zesmeterjacht Admiraal de Ruyter te water gelaten.

De 1 Mei-viering te Amsterdam.

Op het Timorplein voerden de A. J. C.-ers eenige Meidansen uit ter gelegenheid van den 1 Mei-dag.

Een praktische uitvinding.

Donderdag l.l. gaf de Internationale Nautische Handelsmaatschappij een demonstratie met een nieuwe inrichting tot het uitzetten van sloepen aan boord van in nood verkeerende schepen. De nieuwe vinding, die bestaat uit twee glijspanten, die voorkomen dat de reddingsboot kantelt, voldeed zeer goed.

ONZE DAMES - RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Mode-flitsen. Hoeden.

Als gij te kiezen hadt of gij een nieuw mantelpak of een nieuwen hoed zoudt kopen — wat zoudt gij dan nemen?

Een nieuw mantelkostuum met een ouden hoed — of een complet van twee of meer jaren geleden met een dopje naar den allerlaatsten smaak? Moeielijk probleem!

Welke vrouw zou daar niet een ganschen dag over kunnen delibereren en dan eindelijk tot de slotsom komen, dat ze toch maar liever het pak zou nemen... om den volgende dag als 't eerste schemerlicht door de gordijnen kiert, behaaglijk geeuwend tot het besluit — (hetgeen nog geenszins een eindbesluit behoeft te zijn!) te komen, dat ze eigenlijk toch maar liever het doddige hoedje zou hebben.

Meestal eindigt zoo iets in de catastrophale oplossing van 't hoedje à contant en het mantelpak op rekening omgekeerd... en mevrouw is weer voor enkele weken tevreden.

Er zijn vrouwen, wie nu letterlijk niets staat, die er met ieder hoofddeksel „gek" uitzien. En er zijn anderen die bij wijze van spreken een koekepan op 't hoofd kunnen zetten en deze met 'n bonten handdoek onder een brutaal kinnetje kunnen vastknoopen, en, er is altijd nog wel een man (één?!), die zich dan laat wijsmaken dat dat de allerlaatste mode is en „het" hoofddeksel par excellence pour le moment.

Maar — alle gekheid op een stokje!

Ik geloof, dat ik U toch maar zou aanraden het mantelkostuum te kiezen. Want zoo handig als U is — (wie durft er het tegendeel te beweren?), kan U het een heel eind sturen met het voorhanden zijnde materiaal om het eens deftig uit te drukken. Wat draagt „men" op 't oogenblik? „Men" draagt kleine hoeden met zoo goed als geen randen, veel gedrapeerde tulband-modellen. Wat er nog aan rand aan is wordt vaak van achteren naar boven gebogen. Ook bij de middag-toiletten en bij de gekleede visite-toiletten wordt op het oogenblik een klein cloche-model gedragen, veelal nog met een glinsterende halter-speld; ook helmvormige hoedjes met even opgewipten rand ziet men veel. Garneering is niet noodzakelijk.

Jongemeisjesjapon van roestkleurig epinglé.

Toch staat een touffe struisveeren, die guitig om den rand naar beneden kijkt in een roze oorschelpje, heel piquant, ook een afhangend git garnituur of een kleine cascade van uitgekamde struis staat goed. Voiles worden zeer weinig meer gedragen en de groote, met plissé's, roosjes, e. d. versierde sluiers, die een heel kopje bedekken, ziet men bij ons weinig. Hè néé, zoo aanstellerig, — zucht het brave huismoedertje en ze zet haar „netten" rond en hoed als een halo achter op 'r hoofd. Denk er vooral om Uw oortipjes te bedekken met iets wat op een lok lijkt en dat aan weerszijden van Uw gezicht onder Uw hoedje uit moet komen kijken. Probeer het eens als ge nog niet daaraan toe waart en ge zult er verstand van staan hoe het Uw uiterlijk verandert.

Ten slotte een paar verjongingskuren voor Uw hoeden (ingeval gij het mantelpak gekozen hebt!) Een défraîché dopje, (dat klinkt niet zoo naar als verregend!) kunt ge een nieuw aanschijn geven door den bol geheel met grillige figuren te soutacheeren met chenille in contrasterende kleur of door er rozetjes op te hechten van ingehaald geplisseerd lint, dat ge kant en klaar in verschillende breedten kunt kopen. Van een te grooten zwarten hoed kunt ge zelf den rand verkleinen, er dan bij wijze van mantel der liefde een strook fijne zwarte kant over leggen, zóó dat ge er net schelmsch doorheen kijkt. Bevestig de kant op den bol met een zilver galon en hecht een paar roze en lichtblauwe zijden knoopjes tusschen het strikje en klaar is U nieuwe hoed. Ook kunt ge een donkeren hoed allergezelligst opfleuren door een lichtgrijze of beige „muts" over den bol te maken. Hiertoe front men een rechten lap (iets wijder en hooger van omtrek dan de bol), met eenige koordjes tot op de vereischte maat. Zet den rand eveneens met een koordje aan een rondte, die op den bol past en trek van onderen den rijgdraad aan. Hecht vervolgens „midden-vóór en half-back" een toefje fel gekleurde gehaakte bloemetjes en ge hebt alweer een hoed.

Een ferme strik van zilver laise is in staat — mits niet den noodigen bravour opgezet! — om de meest verstokte oude-garde exemplaren om te tooveren in „dat nieuwe hoedje, dat je zoo leuk staat".

De groote hoeden zijn weer in aantocht!

Dit fraaie zacht-lila model is aan de binnenzijde met een smalle fluweelen bies afgezet en heeft als garneering lussen van smal fluweel lint in verschillende tinten, die uit het stroo ontspringen.

Oud-Hollandsche Wijsheid.

Mans en honden, doen de ronde;
Katten en wijven, moeten thuisblijven.

Is Uw vrouw goed en Uw been kwaad;
Houd ze beiden van de straat.

Wat vrouwen weten, blijft gesloten,
Lijk water in een zeef gegoten.

Men bergt eer duizend mannen in een pothuis,
dan twee vrouwen kunnen leven in een groot huis.

Zoo de klok is, zoo de klepel;
Zoo de pot is, zoo de lepel.
Zoo de moeder, — zoo het kind;
Let, gezellen, waar gij mint.

Waarheden.

Zelfbewustheid kan tweërlei oorzaak hebben: of de goede opinie die men van zichzelf heeft, of de gering-schatting, die men voor anderen koestert.

De moeijlichkeiten en zorgen, die het meest met onze eigene overeenstemmen, hebben onze grootste sympathie.

De straf voor de leugen is de tweede leugen, die uit de eerste voortkomt.

Eén van de dingen, die het moeijlikst te ontdekken zijn, is innerlijke verlegenheid onder een vertoon van branie.

Nederigheid is het overdrijven van anderers verdiensten.

Zwarte voorjaarshoed met korenblauwe kortgeschoren vederkwast als eenige garneering.

Over Kinderopvoeding.

Alle ouders zijn er vrijwel van overtuigd, dat een eens gegeven bevel opgevolgd moet worden. Vader of moeder heeft het gezegd... dus het moet gebeuren. Dat is voorwaar een zeer nuttig grondbeginsel in de opvoeding, ten minste, als we ons er aan houden.

We leven in de Eeuw van het Kind. Een nieuw verschijnsel van deze eeuw is dat het kind naast onbewuste eischen voor zijn normalen groei thans zelfstandig bewuste eischen gaat stellen. Het kind wenscht opheldering, — eischt tekst en uitleg, het kind eischt een bepaald quantum zakgeld, — een vastgesteld percentage genoegens, — etc. etc. Deze onafhankelijke zelfstandige karaktertrek is een teken des tijds en een uitvloeisel van een al te groote vrijheid, die geen rekening houdt met de zich ontwikkelende mentaliteit van het kind, dat de zelf-beheersching mist om van die vrijheid een gepast gebruik te maken.

Wanneer wij dunne zomerkleeren in den wind te drogen hangen, verzwaren wij ze met een steen of bevestigen ze met waschkampjes. Natuurlijk, niet waar, want anders zouden ze wegwaaien. Bij onze kinderen nu denken wij er maar al te vaak niet aan, hun luchtige vluchtige natuur te verzwaren met plichten of vast te leggen door hun verantwoordelijkheidsgevoel

te ontwikkelen, opdat de wind van hun stormachtige jeugd hun karakter niet buiten ons bereik laat fladderen. Met het angstvallige waken der hedendaagsche opvoeders tegen een teveel op elk gebied, wordt veelal het doel voorbij gestreefd; het kind krijgt een zorgeloze plooi in z'n karakter, die, wanneer de aanleg hier-toe aanwezig is, op lateren leeftijd al te gemakkelijk kan leiden tot lichtzinnigheid en al te groote toegeeflijkheid tegenover zichzelf.

Groote mensen, groote plichten, — kleine menschen, kleine plichten, m.a.w. het is voor de karaktervorming van onze kinderen een zeer heilzame ziels-gymnastiek om er van doordrongen te geraken, dat ze met heel hunne kleine persoonlijkheid borg moeten staan voor hetgeen eenmaal beloofd of op zich genomen is: een goudvisch, — een in bewaring gekregen plantje, — een of ander huisdier of wat dan ook.

Wanneer een verwaarloosd of zelden gebruikt lichaams-deel plotseling geroepen wordt zijn functie te vervullen, dan zal dit slechts met groote moeite en aanzienlijke inspanning kunnen geschieden.

Evenzoo gaat het met het karakter van onze kinderen, waaraan in de moeijelijke jaren van rijpen tot den staat van volwassenen zulke zware eischen worden gesteld. Een ongesnoeid karakter zal niet in staat blijken, zich aan te passen aan de dikwijls moeijelijke omstandigheden vol onoverkomelijke bezwaren — als een onontgonnen akker zal het weigeren vrucht te dragen: geen maaien zonder zaaien. Het is daarom dat we niet te vroeg kunnen beginnen met door toegewijd onophoudelijk gadeslaan het karakter van onze jonge kinderen te leren doorgronden, opdat we, wanneer de tijd daar is — en dat is meestal veel eerder dan wij in verblinde ouderlijke meenen, — met goed gevolg kunnen ingrijpen.

Recept.

Drie in de pan.

Benodigd: 100 gram boekweitmeel, 100 gram bloem, 2 eieren, 100 gram rozijnen, 25 gram gist, een weinig zout, 1 lepel suiker, 3 d.l. melk, 50 gram reuzel.

Bereiding: In een kom worden het meel en de bloem vermengd, men maakt hierin een kuil, waarin de 2 eieren en het zout worden gedaan. Daarna wordt de melk even verwarmd en de gist met de suiker vermengd. De melk en de gist worden nu bij de eieren gevoegd.

Het meel wordt nu langzaam met de andere ingrediënten vermengd en flink geklopt met een houten lepel. Daarna wascht men de rozijnen en voegt die er ook aan toe. Nu laat men het beslag ongeveer een kwartier op den hoek van de kachel rijzen.

De koekepan wordt eerst met een beetje zout en grauw papier uitgeveegd en van te voren goed verwarmd. Een beetje reuzel laat men in de pan warm worden en daarna wordt er voor 3 koekjes beslag in de pan gedaan. Dit laat men aan twee kanten bruin bakken.

De drie in de pan wordt met suiker er bij opgediend.

Middagjapon van grijze crepe marocain met garneering van veelkleurig kralenborduur.

DE ROODE BURCHT

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

32)

De tempelridder bracht zijn hand aan zijn hart en toen aan zijn mond en zei met een diepe buiging op een ironischen, maar toch smartelijken toon: „Allah is groot! Waar gij ademt, bloem der bloemen, zon der zonnen, is de plaats heilig. Nooit mag een onwaardige u naderen. Vergeef het, indien iemand die diep berouw heeft, het nochtans waagt, nog eenmaal uw weg te kruisen, voordat hij morgen voor immer afscheid van u neemt, niet *alleen*, zooals hij het zoo gaarne zou wenschen, maar in het bijzijn van vreemde oogen, een afscheid voor een kruistocht, waarvan hij niet meer zal terugkeeren.”

De oogen onder den sluier keken hem onderzoekend aan. Het waren Josa's oogen! Toen legden zich de zwarte wimpers weer over de schitterende sterren van het mooie meisje.

„Allah zij geloofd!” antwoordde zij, zijn wijze van spreken volgend en allebei haar handen over haar borst kruisend. „De dag is aangebroken, dat gij onwaardige boeien van u zult afleggen, zooals ik vandaag mijn sluier. Met den dageraad van den nieuwen dag begint voor u een nieuw leven.”

„Een kruistocht zal het worden, verrukkelijke bloem van het Oosten, want wat mijn stormachtig hart begeerde, is in een stillen lentedag als een droom vervlogen.”

De witte handen van de jonge Arabiersche beelden en de gouden munten op haar borst rinkelden zacht.

„Na den nacht daagt het morgenrood, vreemdeling.”

„Voor mij zal geen morgen meer dagen sedert ik de geurende roos achteloos van mij weggegooid heb, die mijn geluk uitmaakte. Sla het hoofdstuk van den koran op, schoonste onder de schoonen, en wijs mij de plaats, bij Allah's genade, waar aan dengene, die gezondigd heeft, nog recht op geluk wordt toegekend.”

„De kadi is het die recht spreekt. Wij vrouwen echter handelen volgens ons hart. Het grootste en heiligste recht heet de liefde! Zij alleen zal oordeelen over hem, die door een onbezonnen daad zondigde!”

De tempelridder strekte zijn beide handen naar het meisje uit.

„Josa,” kwam het van zijn lippen, „Josa, zou je mij kunnen vergeven, mij, die een waandenkbeeld heeft nagejaagd, die niet rustte voordat hij het geheim ontsluit had dat zijn ziel in boeien geslagen hield? Ik gaf jou, die mijn geluk, mijn alles op de wereld was, prijs voor een ijdel voortbrengsel van mijn fantasie. Nu ben ik weer ziende geworden, Josa, en met schrik heb ik bemerkt, dat ik mijzelf en mijn geluk bedrogen heb, want mijn hart was steeds bij jou, Josa. Ik weet, dat wij morgen moeten scheiden, het is mijn eigen schuld en van mij alleen. Maar laat mij de hoop dat wij elkaar zullen weerzien. Ontneem mij niet alle hoop, gun mij het geluk zooals vroeger weer aan je voeten te mogen rusten, mijn leed en mijn geluk in je handen te mogen leggen zooals eens in onzen heerlijksten tijd.”

Josa's oogen keken den tempelridder bijna vijandig aan.

„Je stelt het je zelf nogal gemakkelijk voor, vreemdeling, om het geluk dat je eens hebt weggegooid, weer te veroveren. Als de stralen van de avondzon de koepels der moskeeën, zoo zal de herinnering aan ons geluk nu in het vervolg mijn sombere dagen vergulden. Onze wegen ontmoeten elkander echter niet meer. Onze droom van liefde en geluk is uit. De „Roode Burcht” met zijn bekoring heeft hem gebroken. Slechts de overblijfselen steken nog omhoog als herinneringen aan het verleden.”

Nog voordat Gisbert een antwoord klaar had, was Josa naar een jongen Turk toegegaan en had zijn arm genomen.

Gisbert zag hoe de man met den rooden tulband en het lichtgroene gewaad zich teeder naar haar overboog. Steeds weer zag hij in het gewoel zijn met gouddraad doorweven sjerp opduiken.

En hij wist plotseling dat het Rolf von Reedern was — zijn vriend — naar wien Josa zoo vertrouwelijk

opkeek. Hij zou de zoete vrucht smaken, die zijn lichtzinnigheid zoo ondoordacht had weggegooid. Gisbert sloot zijn oogen en een dof kreunen kwam er over zijn lippen.

Op hetzelfde oogenblik zweefde Madame de Maravet gevolgd door een schare jonge Muzelmannen voorbij. Zij herkende Gisbert ondanks zijn masker.

Zij kwam naar hem toe en zei, terwijl zij zijn arm nam: „Leid mij ten dans, Gisbert. Dat zal ons afscheid zijn.”

De jonge Turken stoven uit elkaar. Gisbert boog voor de schoone vrouw, en zonder een woord te antwoorden, zweefde hij met haar door de zaal.

En terwijl Malette in zijn arm als een roode vlam voortzweefde, kwam nog eenmaal de oude roes over hem. Maar plotseling liep een rilling langs zijn rug. Achter het masker werd hij een gelaat gewaar van een vrouw, die hem ondanks haar schoonheid toch geheel en al vreemd was, en vol pijn en bitterheid kwam de zekerheid in hem op, dat hij het roode masker, het geheim, en niet Malette de Maravet bemind had.

...De oude Graaf Abercron, die het gewaad van een Oosterschen vorst droeg...

De jonge vrouw hield op met dansen en reikte den tempelridder de hand.

„Nu scheiden wij, Gisbert,” zei ze zachtjes, „en opdat je moogt weten hoe onbeperkt ik je vertrouw, hoe dierbaar je mij bent, wil ik je als een afscheid vertellen, wat nooit, nooit een menschenoor vernemen mag: Het huis hier met al zijn schatten was eens *mijn* huis; de man die hier zoo trotsch door de zalen en tuinen wandelt, was eens *mijn* man, en het kind daar, de mooie dochter des huizes, die er het kostbaarste sieraad van uitmaakt, was *mijn* dochter. En ik —” zij begon plotseling schrill te lachen — „ik dans — *ik dans voor geld in mijn eigen huis — dans voor geld voor mijn man — voor mijn kind*. Dat is grappig, niet? Dat is het laatste bedrijf van de komedie.”

Voordat haar woorden nog goed en wel tot Gisbert waren doorgedrongen, was Malette reeds in het gewoel der menschen verdwenen. Als een slag hadden haar woorden hem getroffen. Wankelend liep hij naar den tuin. Verward, beduusd doolde hij door de lanen. Moest hij den Conde niet waarschuwen, en tegen hem zeggen: „Zij is hier, die bij u en uw kind behoort, red het beste deel van je leven.”? Maar dat kon hij niet doen. Het zou verraad tegenover Malette geweest zijn. Maar al zou hij slechts kunnen verhinderen dat zij hier zou dansen! Dat was al veel! Doch neen, het was reeds te laat! Hij zag vanuit den tuin hoe de bonte menigte der gasten zich dringend naar de zaal begaf, waar de deinende melodieën der muziek reeds de

komst van Madame de Maravet aankondigden. Als vernietigd bleef Gisbert staan. Neen, hij wilde haar niet zien, de mooie vrouw, die, hoewel er een zwaard in haar hart woelde, hier lachend zou dansen. Hij had het kunnen uitschreeuwen van smart in dezen maannacht, die den tuin in een tooverachtigen glans hulde. Hoor, nu klonk er een luid applaus van uit de zaal. Zou de dans uit zijn? En plotseling werd Gisbert door een gevoel van angst voor Malette overmand. Als men haar geheim eens ontdekte — als men haar eens — hij durfde er nauwelijks aan denken — het huis wees? Zonder zich te bedenken begaf hij zich weer onder de gasten om weer in de nabijheid van Malette te zijn, wanneer zij misschien zijn hulp, zijn bescherming mocht noodig hebben. Maar zijn moeite was vergeefs — hij zag haar niet en ook de beide menschen die bij haar waren kon hij niet vinden.

Intusschen had de feestvreugde haar toppunt bereikt. De oude graaf Abercron, die het gewaad van een Oosterschen vorst droeg, was ten zeerste onder den indruk van al de pracht om hem heen, en weer rezen ernstige bedenkingen in hem op toen hij aan Clemens' liefde voor de dochter des huizes dacht. Deze vorstelijke pracht zou een eenvoudige luitenant immers nimmer ten toon kunnen spreiden! Onvermengde vreugde ondervond de oude graaf heden slechts wanneer hij zijn jongste dochter, zijn Gerta, zoo stralend op haar rood-zijden pantoffeltjes aan den arm van von Reedern door de zaal zag zweven. Het kostuum, dat zij droeg, deed wel heel duidelijk uitkomen hoe mooi en lief zijn kind was. En von Reedern, 'de jonge Turk', was zoo ridderlijk tegenover haar, wanneer hij tegen haar sprak of wanneer hij haar een dienst bewijzen kon, dat in het hart van den vader, die wist hoe zijn kind leed, reeds weer een kleine hoop groeide. Of ze vergeefs was? ...

Op het kostbare, vuurroode tapijt van een in moorschen stijl ingericht vertrek zat Isabella op den grond en wierp de boonen, waarmede de Zigeuners van het Oosten plegen waar te zeggen. Als dochter des huizes droeg zij geen masker. Een rok van roode zijde omspande haar slanke leden. Haar voeten staken in gouden muiltjes. Clemens, die een witte burnus en een gelen tulband droeg, verloor haar geen oogenblik uit het oog. Hij kon niet genoeg kijken naar de vreemde schoonheid van het meisje, dat het zijne was en dat overmoedig jong en oud met haar orakelspreuken vermaakte. Het vertrek was bijna leeg geworden, en Isabella keek met een stralend glimlachje naar haar beminde op.

„Werp de boonen, liefste,” fluisterde hij tegen haar.

En lachend strooide zij de boonen over de bonte patronen van het kleed. „Goud strooi ik op je weg,” lachte zij geheimzinnig, „goud en rozen. Zie je de boonen? Het zijn zaadkorrels, die de liefde gezaaid heeft. Zij dragen vrucht, duizendvoudige vruchten.”

„Ik wil je beloonen, beloonen met kussen, schoone jonkvrouw,” riep Clemens uit, terwijl hij zich naar haar overboog.

Maar beduusd week hij terug, want als uit den grond getooverd stond plotseling de zwarte gestalte van den kadi naast hem.

„Werp de boonen, Zigeunerin,” zei de zwarte man bijna ruw en gebiedend tegen Isabella. „Werp het zaad en zeg mij, of het geluk of doornen brengt.”

Met grooten ernst wierp Isabella de boonen. Aandachtig keken haar oogen naar de teekens. „Het ziet er niet mooi uit,” verkondigde zij bedenkelijk. „Gij Kadi, bron der wijsheid, kunt zeker wel deze teekens ontcijferen? De liefde is u ontzegd in het leven. Donker zijn de dagen die voorbijgingen. Wat gij liefhebt, zal andere wegen bewandelen, ver van u vandaan, en aan een ander hart. Kadi, die het gouden recht spreekt, weet dan, dat ik verre banen trek. Ver naar het Noorden — zooals de boonen aanduiden — wees er niet boos om op de zigeunerin, die spoedig voor de laatste maal haar vaderland ziet!”

„Isabella!” kwam het als een woeste schreeuw van de lippen van den Kadi.

Maar Isabella wierp reeds weer de boonen op het vlammeende tapijt, want nieuwe gasten verdrongen zich om hun toekomst te laten voorspellen...

In de helverlichte danszaal bleef de Kadi een oogenblik als verdwaasd, tegen een der zuilen leunend, staan. Dat was méér dan een grap geweest. Dat was een wel-overwogen plan. Het betekende dat hij door Isabella was afgewezen. Wat had ze toch gebazeld van het Noorden? Don José kon uit haar woorden niet meer wijs worden. Hij wist alleen nog dat zij als vuur in zijn ziel gevallen waren. Daar zag hij Isabella weer aan den arm van den man met den gelen tulband door de zaal wandelen, en een grenzenloze woede maakte zich meester van hem. Waar was de Conde dan? (Wordt vervolgd)

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

LINOLEUM

EFFEN 2 METER BREED

BRUIN
PER MTR.

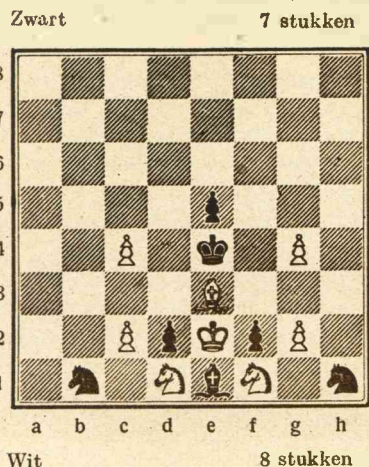
3.70

GROEN, BLAUW, GRIJS, ZWART,
PAARS, TERRA, PER MTR. 4.20

STALEN FRANCO

Schaken.

PROBLEEM No. 23 (tweezet).
Vijfde Wedstrijdprobleem.
Auteur: J. KEEBLE, Falkirk Herald 1914.

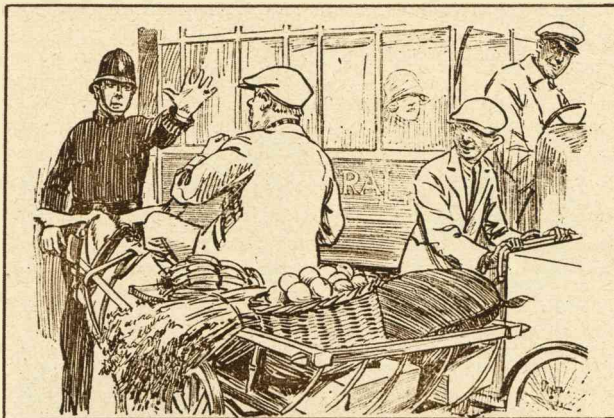
Wit 8 stukken

bleem maken, dan is Weenink, Het Schaakprobleem, het aangewezen werk).
Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

Hij: „Je denkt aan niets dan aan pretjes!”
Zij: „Dat is zoo! Het eenige pretje dat ik heb is er aan te denken!”

Oplossing probleem No. 21 (tweezet):
1. Lf5, of.
2. g8 P+ of 1...
Kf5: 2 Df3 +, of 1...
Kf7:., Ke7, e5.
3. De6: +. (Een interessant probleem met aardige wendingen).

E. d. K. (als het U alleen te doen is om een leidraad bij het oplossen van problemen is Seilberger voldoende. Wilt U diepere studie van het probleem maken, dan is Weenink, Het Schaakprobleem, het aangewezen werk).

Agent: „Hé, waar moet je naar toe? — Je mag hier maar van één kant de straat in!”
Voerman: „Ik kom toch maar van één kant!”

HOLLAND'S SLECHTE WEGEN.

Men zegt, dat West-Holland geen heuvelen heeft,
Toch zal dit een ieder bestrijden,
Die wel eens per tuf-kar van Amsterdam uit
Door Haarlem naar 't Haagje mocht rijden.

WAAR OF NIET?

Het meest begeerde voertuig is...
Een auto, denkt u? Vierkant mis!
Geloof me, dat de meeste menschen
Een... kruiwagen het liefste wenschen.

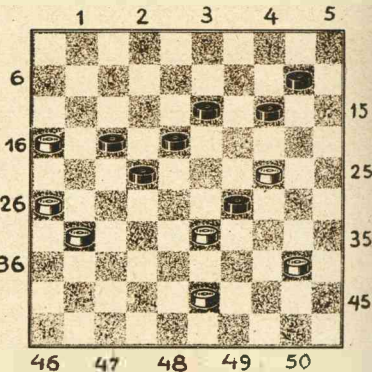
Dammen.

Eene bloemlezing uit het internationale damleven.

A. A. POLMAN, Almelo.
No. 47.

De vraagstukken van Polman zijn in Holland zeer bekend. Menigmaal troffen wij van hem eenige fraaie composities aan.

Polman dankt zijn succes voornamelijk hieraan, dat hij steeds een aardige afwikkeling weet aan te brengen in zeer goede en economische standen. Daarvan is ook dit stukje een bewijs. Het bevat een zeer leuk kaats-systeem, waarop hij nog meerdere mooie problemen heeft gemaakt.

De oplossing is:

Wit: 1. 31—27!
2. 26—21!!
3. 21×23
4. 16×20 en wint op tempo!

Zwart: 29×49
49×19
19×21

Rijke weduwe: „Hou je heusch, heusch van mij?”
Hij (denkend aan zijn vele onbetaalde rekeningen): „Om het eerlijk te zeggen, ik ben op 't oogenblik in een toestand dat ik zonder jou bijna niet leven kan!”

De vrouw, die meeging om een hoed voor haar vriendin te kopen....

VOOR DE JEUGD

DE GOOCHELAAR IN HUIS.

HET GEDRESSEERDE VISITEKAARTJE.

Neem een doosje visitekaarten, ledig deze in de hand en laat zien dat de kaartjes alle gelijk zijn. Vraag dan aan een der omstanders een kaart te merken en voeg deze weer bij de andere. Neem nu een ontbijtbordje, keer het om en leg er de kaartjes bovenop. Nu gooit men de kaarten omhoog, keert tegelijkertijd het bord om en tracht de omhoog geworpen kaarten op te vangen. Een dezer kaarten blijft op den rand liggen (zie afb. 3) en deze kaart is de gemerkte.

Om dit kunstje uit te voeren, moet men eenige voorbereidingen maken. Het is noodig dat onder uw visitekaartjes er één is, die iets groter is dan de andere. Deze grotere kaart legt men bovenop den hoop, zoodat als men de doos leegschudt in de hand, de grotere kaart onderaan ligt.

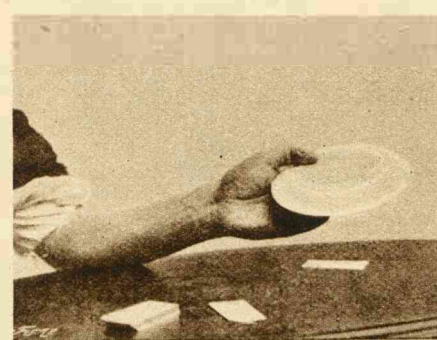
1. Men ziet hier de langere kaart met het stukje was.

vindt en onder het schudden er voor zorgen dat deze bovenop komt te liggen.

Terwijl de kaart door een uwer huisgenooten wordt gemerkt, neemt ge uit uw linker broek- of vestzak een klein stukje was, niet groter dan een erwt. Onderwijl men het boterhambordje laat zien, ten bewijze dat hieraan niets bijzonders is, wordt dit stukje was ongemerkt aan den bovenkant van de gemerkte kaart geplakt.

Het eenige wat nu nog te doen is, dat is de kaart aan den rand van het bord kleven. Dit gaat het eenvoudigste op de volgende wijze: Je neemt het bord weer in de hand en laat nog eens zien, dat het een gewoon bordje is. Dan, als om te laten zien, dat je geen enkel hulpmiddeltje in de rechterhand verborgen hebt, keert ge het bord om, neemt het in de linkerhand en houdt het dus over het kaartje waaraan de was bevestigd is. Het kaartje blijft aldus aan het bord vastkleven.

Vervolgens neemt men het bord in de rechterhand, plaatst het omgekeerd op de tafel, legt hierop den stapel visitekaartjes. Neemt het bord met de kaartjes op, werp de laatste omhoog, keert het bord om, doet alsof men de omhoog geworpen kaarten wil opvangen en de reeds te voren vastgeplakte kaart blijft op het bord liggen.

2. Het bord wordt omgekeerd op de gemerkte kaart gelegd en deze laatste door middel van de was heimelijk aan den rand van het bord gekleefd.

wijderen, als men de kaart voor onderzoek aan de omstanders geeft.

In plaats van was, kan men de kaart vasthouden met den middenvinger, doch dat kost eenige meerdere oefening. Voordat men dit en andere kunstjes in het publiek vertoont, moet men zich hierin eerst voldoende geoefend hebben.

Maar, met geduld overwint men alles.

3. Als de kaartjes omhoog geworpen worden, blijft de vastgekleefde kaart op het bord liggen en het schijnt alsof deze uit den neervallenden hoop opgevangen is.

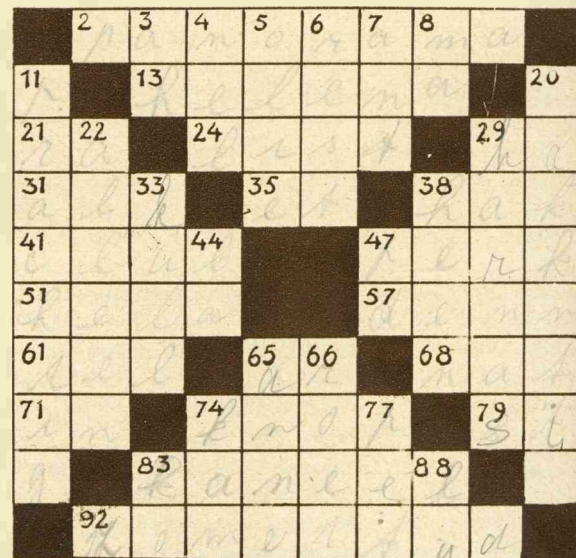
OPLOSSING PRIJSRAADSEL II.

De oplossing van Prijsraadsel II is *Vruchtboom*. — De prijzen zijn ditmaal ten deel gevallen aan: *Koos van Konijnenburg*, *Las Palmas*, *Argentinië* en *Marie Wuister*. Dordrecht.

PRIJSRAADSEL L.

Van verschillende neven en nichten ontvingen wij het verzoek, om ook eens een Kruiswoordraadsel te plaatsen en hoewel we er zelf geen voorstander van zijn, hebben de herhaalde verzoeken ons doen zwichten, zoodat we hierboven een Kruiswoordraadsel laten volgen.

We hopen dat we het jullie niet al te moeilijk gemaakt hebben. En nu... veel plezier.

HORIZONTAAL

- 2 naam van een tijdschrift dat jullie allen bekend is
- 13 meisjesnaam
- 21 deel van een schip
- 24 een slimheid
- 29 uitroep
- 31 een zwemvogel uit de noordelijke zeeën
- 35 fransch woordje voor „en”
- 38 deel van een schoen
- 41 ander woord voor „vereeniging”
- 47 vreemd woord voor „tijdperk”
- 51 uitroep
- 57 Duitsch woord voor „want”
- 61 le persoon enkelv. onvoltooid tegenw. tijd van een werkwoord
- 65 voertuig dat in den winter gebruikt wordt
- 68 niet droog
- 71 voorzetsel
- 74 iets dat men thans aan de boomen ziet
- 79 fransch voegwoord
- 83 een geurige en smakelijke indische specerij
- 92 wat spoedig aanvangt

VERTICAAL

- 3 uitroep
- 4 meisjesnaam
- 5 vloeistof
- 6 overschot
- 7 meisjesnaam
- 8 moeder
- 11 zeer mooi
- 20 waarnaar wij allen verlangen
- 22 zonder gezelschap
- 29 oude wapenrusting
- 33 dorp in Bohemen, bekend uit de geschiedenis
- 38 van hier
- 44 uitroep van afkeer
- 47 veel gebruikt vreemd woord voor „met” of „tegen”
- 65 naam van een engelsche koningin uit het begin der 18e eeuw
- 66 deel van een schip
- 74 toiletartikel dat we elken morgen gebruiken
- 77 hoofddeksel
- 83 jongensnaam
- 88 zijde van een schip

Oplossingen worden ingewacht tot 20 Juni. OOM TOM.